

CSURGAY JUDIT

IDŐKAPSZULA

REGÉNY

2022.

ISBN 978-615-81911-9-7

Regényét a szerző **Sir Lewis Hamiltonnak**,
a Formula 1 hétszeres brit világbajnokának ajánlja.

TARTALOM

I. FEJEZET. Szívbjok ellen, kisasszony, szedjen tangót!	3
II. FEJEZET. „Mindig az a legszebb perc...”	9
III. FEJEZET. Karácsonyra fel!	12
IV. FEJEZET. Az időkapszula	15
V. FEJEZET. Tévedések végjátéka.....	18
VI. FEJEZET. A Forma 1 lovagiáért!	21
VII. FEJEZET. Segítség! Milliomos lettem!	27
VIII. FEJEZET. Budapest - Buenos Aires	35
IX. FEJEZET. Egy év múlva... ..	39
A SZERZŐ	40

I. FEJEZET

Szívbajok ellen, kisasszony, szedjen tangót!

Ez a nap is csak úgy kezdődött, mint az összes többi. December 21-et mutatott a naptár az Úr 2021-dik esztendejében. Vagyis, ez a szürke, kedvetlen kedd volt a téli napforduló dátuma a kopár, tavaszias fuvallatokat lehelő erőtlen télben. Mindenki tudta, hogy ez az év legsötétebb napja, s hogy a havas karácsony esélye már csaknem nulla. Mindez rányomta bélyegét az emberek egyébként is hullámvasutazó hangulatára. Pedig tegnap volt advent utolsó vasárnapja. Aki tehetette, az a negyedik gyertyát is meggyújtotta. Vivi is. De karácsonyi hangulata mégsem lett. Pedig körülötte már javában zajlott az ünnepváró hercehurca. A kínai eredetű Covid-járvány ötödik, omikron hullámával dacolva megteltek a plázák, az ajándék, s az élelmiszer boltok, no meg a friss áruért tülekedőkkel a piacok. Mint a felbolydult méhkas, olyanná vált Budapest is. Lökődösödés, sorban állás, keresgélés, válogatás, tervezgetés, próbálgatás, bosszankodás, idegeskedés, kirakat bámulás, mozgólépcsőzés... S titkon talán a kiégett lelkek némelyikének a mélyén ott szunnyadozott még valami gyermeki csodavárás csírája is. Legtöbben már a karácsonyi menüt, s az ajándékokhoz a ráadás meglepetések beszerzését tervezték, csomagoló papírokat és fenyőfákat böngésztek. Jöttek, láttak, s fizettek az emberek. Mindent összevásároltak erőn felül, mintha vészesen közeledne a világ vége, noha az Európai Unión belül épp Magyarországon szöktek legmagasabbra az árak. Tizennégy éve volt utoljára ilyen magas az infláció. Így aztán nem vitás, hogy ez az ünnep is pénztárca-függő lett. A bankók döntöttek arról, hogy ki milyen léptékben él, gondolkodik, halad, vásárol és fizet. S bizony az alig tíz millió magyar közt vidéki gázszelőlőből a Forbes magazin éllovasává debütált dúsgazdag milliárdos csak egy akadt. Ezért a többség számára luxus sütemény lett a bejgli, a ponty halászléről meg a töltött káposztáról nem is szólva. Érthetően, hiszen már a szaloncukor kilója is kétezer forint körül mozgott. Mégis, a hajléktalanokat kivéve, kitettek magukért az emberek. Hogy, hogy nem, előteremtették a rávalót, s még drága fenyőfákkal is felszerelkeztek. A legolcsóbbnak számító lucfenyő, melynek métere négy-ötezer HUF volt, gyakorlatilag eltűnt. A többség a nordmann fákat kereste és vette, noha a legkisebb is hétezer forinttól indult. Népszerű lett az ezüst fenyő is, a nordmannál hajszállal alacsonyabb áron, miközben állítólag a lakosság negyede műfenyővel ünnepel.

Volt valami keserűség, valami dac, némi fásultság és „egy életem, egy halálom, egyszer élünk”-típusú kemény elszántság a beszerző körútjaikon köreiket rová, tömeggel, idővel, árakkal versenyző, mindenre elszántak tekintetében. Vivi, mint egy kívülálló, látta, értette, de el nem ítélte a karácsonyi örületet. Ő más volt. Nagyon. Egész évben a karácsonyt várta, - hogy mielőbb vége legyen. Az óév-búcsúztatással együtt. Vivi maga volt a megtestesült karácsony-talanság, s az anti-szilveszter. Gyűlölte az effajta ünnepeket. S hogy így érzett, arról nem ő tehetett. Bizarr bámulatba ejtette őt az ingerülten föl-alá rohangáló, idegesen lépcsőző, ész nélkül keresgélő, kutakodó, s összevissza mindent felvásárló felajzott tömeg tülekedése, fásult sorban állása, ünnepre kínlóva készülődő nekiveselkedése. - Hja, a családi összejöveteleknek ára van! Nemcsak pénzben mérve, mosolygott magában kajánul. S hogy sok évvel ezelőtt vajon ő is ilyen lehetett-e, azt nem tudta már. Haloványan emlékezett még a régi karácsonyok ízére, hangulatára, belső fényére, a csoda születésére. De hol van az már! A múlt emlékeit lassan el- és betemeti az idő. A sebek kövekké keményednek, jégcsapokká dermednek. Ahogyan Vivi agyongyötört, megtépázott szíve is csordultig volt sötét fájdalom-kráterekkel. Már november elejétől szorongott. Egyfolytában elnyomni próbálta magában a fel-feltörő, szívbe markoló érzést, hogy jön, közeleg, eltéríthetetlenül megérkezik, beköszönt - a karácsony, s vele együtt az ünnepi téboly is. Mármost - a másoké. Hiszen az ő számára a végeletekig leegyszerűsödött minden. Csak a lánya maradt. Ajándékot neki vesz, s persze a

kutyáinak. A Covid-mentes években mindig elutazott a Dunakanyarba, a vidéki temetőbe is, a szüleihez. Friss piros rózsacsokrot szokott rátenni a havas sírra. Az egyszemélyes ünnepi menüt pedig a legnehezebb időkben is elővarázsolta. Hát még most, hogy kicsivel jobbra fordult a sorsa! Nyilvánvaló volt, hogy a halászlevet készen veszi valamelyik boltban. Meg a mákos bejglit is. És lefóliázva a többi fogást is. Egy személyre nincs értelme főznie. Igazából nem is lehet. A saját készítésű ételek lefagyasztgatása pedig nem az ő esete. Úgyhogy a konyhai sütés, főzés, sürgölődés, forgolódás nem várt rá. Ellenben tíz év után most először akár egy fenyőfát is megengedhet magának. Csupán döntés és cipekedés kérdése, hogy legyen-e. Mert így, hogy tehetősebb lett, akár drága óriás nordmann fára is futná a költségvetéséből. Igaz, oly sok dologról megtanult már lemondani! Úgyhogy kimondatlanul is érezte már: lesz, mert vesz, de csak apró, fél méteres vágott fenyőt. Nem flancol. Neki jó lesz a lenézett, egyszerű, a tüleveleit hamar elhullató lucfenyő is a szomszéd kerület kertészetéből. S talán... hosszú idő után először vesz magának valami kis ajándékot is. Jelképeset. Annak öröme, hogy végre ezt is megengedheti magának. - De mi legyen az? Mondjuk... egy ezüst bokalánc! Annak örülni tudna, s már régóta vágyik rá. Az ára sem vészes. Olyan hat-hét ezer HUF-ból már meglehet. S ha újra viselheti, felidézi azt a réges-régi, forró ibizai tengerparti nyarat, amikor ifjonti fénykorában ebbe a csecsebecse ékszerbe életre szólóan beleszeretett. - Ej, micsoda idők voltak azok! Kirobbanó formában valóságos bombázó volt. Igazi, tökéletes szépségkirálynő! Tényleg olyan volt. Bámulta is minden szempár. Spanyolok, olaszok, franciák, németek, osztrákok, amerikaiak, svédek, az egész tengerpart. Pedig bikini, monokini helyett ő mindig egész alakos fürdőruhát viselt. Azonos színű kalappal, stólával, magas sarkú papuccsal, strandtáskával és napszemüveggel. Káprázatosan elegáns, lenyűgözően stílusos volt. Mintha a Vogue címlapjáról lépett volna elő, olyan volt. Persze, hogy bevonzott minden tekintetet, megbabonázott, elvarázsolta, magával ragadott. - Igen, a régi szép idők! Amikor híres és szép volt, szerencsés, és boldog. Akkor... még nem voltak rajta belső sebek, se külső ráncok. Egyetlen ősz hajszál, s egy dekányi súlyfelesleg sem éktelenkedett rajta. Sikere, célja, jövője, s az élethez minden értelemben muníciója volt. - Istenem, micsoda évek voltak azok! S közben még a spanyol tengerparton a kazettáról is a kedvenc dala szólt, hogy „szívbjok ellen, kisasszony, szedjen tangót!” Az pedig, hogy nem hazai pályán nyert, nem magyar szépségkirálynő volt, cseppet sem zavarta. - Így hozta a sors! Erről is ezt gondolta.

Vivi a Széll Kálmán téren bóklászott, amikor gondolatban ide jutott. S bár gyűlölte a tükröket, a pláza liftje előttit ki nem kerülhette. Nem tudta, hogy a szemeit nincs miért lesütnie. Senki sem akadt, aki ezt tudatta volna vele. Megközelíthetetlen volt. Hideg, mint a Mont Blanc csúcán a jég. Megszólítani sem merték, s már fel sem ismerték. Elfelejtették. Hiába, húsz év nagy idő. A címlapokról már nem ő mosolyog vissza. Elvegyül a szürkék táborában magányosan, a kutyáival hármásban élve. S bár a lánya még mindig hozzá volt bejelentve, mégsem lakott vele.

Vivi lesütött szemmel futó pillantást vetett a tükörbeli képmására. Tulajdonképpen elégedett volt. Mindent eltakart a csizma, a télikabát, a prém, a kalap, a kesztyű meg a szájmazsk. A kontúrokat rendben találta. Ráismert egykori énjére, arra a Virág Violára, akivé vált a tündöklése idején. S hogy az esszencia, a lényeg máig megmaradt benne, azzal tökéletesen tisztában volt. Igaz, a változásokkal is. Nemcsak a feszes bőre tűnt el, hanem az előző életéből - Diát, a lányát kivéve, - minden. Már nem a reflektorfény, a smink, a frizura, a fotózás meg a divat izgatta, hanem a belső értékek, és az örült, megkegyült világ. A hírek szerelmese, meg az autósport megszállottja volt. A létfenntartáson kívül jó ideje csak ebből állt az élete. Mármint a kutyái mellett. Szóval, alapos oka volt annak, hogy Vivi elővette ugyan a szekrényéből mind a két adventi koszorúját, ám a hit, a remény, s a szeretet gyertyái közül végül az idén sem gyújtott meg egyet sem. Mindenekelőtt azért, mert nem várt már csodát. Nem hitt semmiben.

Üres volt a szíve. Nem érzett semmit sem. S hogy mindjárt itt a karácsony, a szenteste, az hidegen hagyta őt. Nem akart mást, csak túlélni az ünnepeket, lebonyolítani a 24-i délelőtti szokásos presszós találkozóját a lányával, hogy utána újra szabad legyen, és kötetlenül kínódhasson, szenvedhessen. A sebek nem fájtak már. Mint akinek az ujjai megfagytak, nem érzett semmit. Nem kesergett, nem panaszkodott a lányával való felszínes kapcsolata miatt. Nem ő tehetett róla. Pár éve ilyenkor még sírt. Végigkönnyezte az ünnepeket. Nagyon egyedül volt. S az ajándék-cserélő hatvan perc a presszóban sem volt idilli. De Dia kész tények elé állította őt. Elköltözött, s nem mondta meg, hova. Viszont legalább az e-mailekre, sms-ekre meg a telefonhívásokra mindig válaszolt. Ettől függetlenül tény, hogy valójában kizárta őt az életéből. Mindössze annyit tudott az egyetlen gyerekéről, hogy az orvosi egyetemre jár, és az egyik barátnőjével költözött össze a kampusz közelében. Az állandó lakcíme azonban egyezett az övével. Volt idő, amikor belebetegedett ebbe a helyzetbe. - Egy anya, aki a lányáról még azt sem tudja, hol lakik, kivel él, mi a lakcíme, kik a barátai! Csupán a „hogy megy a sulí, vizsgák, gyakorlatok, zárhelyik, s a hogy vagy?” kérdésekre kérhetett, s kapott feleletet. - Örület... Akárcsak az, hogy Dia még a nagyanyja temetésére sem jött el, s azóta sem járt a temetőben egyszer sem. - Miféle kapcsolat ez? A semminél több, de a normálistól nyilvánvalóan messze elmarad. Ötös skálán kettes. Vagy inkább elégtelen. De ez sem az ő hibája. Családról, szeretetről, összetartozásról azonban itt szó sincsen. Mégis meg kell becsülni azt a röpke hatvan perces találkozást - karácsony ürügyén is. - Évente öt alkalom! Ennyi. Dia névnapján, kettejük közösen ünnepelt születésnapján, aztán anyák napján meg az ő névnapján, s év végén karácsonykor látják egymást. Mindig ugyanabban a budai presszóban, s utána kezdődik minden előről. Úgy, hogy a tanuláson kívül esetleg még a nyaralás témakör fér bele a kapcsolatukba. Nagy vonalakban, szőrmentén van némi fogódzója, hogy mikor, hová, s mennyi időre utazik a lánya. Indulás, érkezés, helyszín - a számára ismeretlen évfolyamtársakkal, barátokkal. Ez minden. Kilométerekre, sőt fényévekre voltak ők ketten egymástól akkor is, amikor rövid időre az asztal mellett egymással szemben ültek. Maradtak persze az egykor volt család után fotók, s egyre fogyó, szertefoszló, kontúrvesztő emlékek. De Vivi már ezekkel sem foglalkozott. Ment, intézte a dolgát, élte az életét, haladt az útján, és lassan megtanulta elfogadni, hogy ... ennyi. Ez jutott neki. Örömet, boldogságot, fordulatot, új életet már nem remélt. Vigaszt, szeretetet, hűséget csak a kutyáitól kapott. A német juhásztól meg a német spicctől. Őket simogatta, gondozta, etette, itatta, sétáltatta naponta. Dorka és Zorka volt számára az élet, a mosoly, az érintés, a megtestesült szeretet. Az egyetlen jó forrása, ami történhetett vele. Ők várták haza, ha elment. Ez a két négylábú jelentette számára a családot. S hogy az emberek elfogytak, eltűntek, kihaltak mellőle, arról sem ő tehetett. Nem az ő lelkén száradt az sem, hogy a kevéske vidéki rokonnal formális volt a kapcsolata. Évente pár sms, pár szó, pár perc. Ennyi. Ezért figyelte távolságtartó kétkedéssel mások zajos készülődését, egymás taposását, plázát körbejáró vásárlás-mániáját, hangos családi ki mit szeretne, kit mivel lepünk meg vitáját. - Hát, ezért rettegett egész évben a karácsonytól, ami december 24-én délben az ő számára minden évben úgy ért véget ugyanabban a budai presszóban, hogy igazából el sem kezdődött. Ilyenkor hazafelé mindig a kedvenc dalát hallgatta a kazettájáról. Azt, hogy „szívbjok ellen, kisasszony, szedjen tangót!” De ez is hiába szólt, mert a remete világában oly egyedül élt, mint a kisujja. Még táncolni sem volt kivel. S hogy tehetett-e róla, azt sohasem firtatta.

Vivi jégcsap szívvel mókuskerekezte végig a napjait, és még karácsonykor is a munkába menekült. Sőt! Nála ilyenkor volt annak a dandárja. Máskülönben a percek évtizedeknek tűntek volna. A háromnapos hosszú ünnepet ki sem bírta volna. A létfenntartás cudar monotóniájába csöpp csodát, értelmet csak a hírek, meg a Forma 1 közvetítések vittek. Vivi hírfüggő volt. A világhíradók szerelmese, és nő létére az autósport alighanem legnagyobb rajongója. De a 2021-dik esztendő e két éltető erejének az örömébe is keserű ürmöt vegyített. A

borzalmak éve volt ez. A bolygó, s a tomboló, megfélemezhetetlen Covid-járvány miatt az emberek milliói is végveszélybe kerültek, padlógázon rohantak, száguldottak a szakadékba, a pusztulásuk felé. Kizökkent az idő, fenekestül felfordult, s odalett minden. - Egy rossz lépés, és megszűnik az általunk ismert világ. A végletekig kiéleződött a feszültség a két katonai nagyhatalom, az Amerikai Egyesült Államok és Oroszország között, miközben Kína nyíltan világhatalmi terveket sző. A geopolitikai sakkjátszmákban az atomhatalmak vízválasztóhoz értek. A kék bolygó puszkaporos hordóvá vált. Mindannyian időzített bombán ülünk. Pusztul a Föld, fogy a víz, melegszik a hőmérséklet, nő a szemét meg az ellenségeskedés, miközben egyre több országban jelent meg a Covid-járvány ötödik hullámát jelentő omikron vírusvariáns. December 20-án már nyolcvankilenc országban szedte áldozatait gyors fertőzéssel, lassíthatatlan terjedéssel. A WHO friss adata szerint 274 millió fertőzött, 5,35 millió halott, és ennél is több munkanélküli. A kínai Vuhan gyilkos vírusa ezt okozta. S az alagút vége máig nem látható. Ez a világjárvány 2021-es karácsonyi mérlege, a mind sűrűbb természeti katasztrófák áldozatai mellé. Pusztuló világ, marakodó, széteső Európa, forrongó Balkán, izzó Közel-Kelet, puszkaporos Afrika, megtetézve az amerikai-orosz-kínai viszályal. S közeledik a karácsony! Egyre többen rettegnek attól, hogy a Covid-örülettől nem tudunk megszabadulni. Talán örökre velünk marad, s négy havonta oltakoznunk kell, ha élni akarunk. - Amíg a vakcinák tetemes kiadásait elbírja a büdzsé. Aztán Kína gyilkos vírusa végez a Covid-üzemmódba állított gazdaságokkal is. Az oltószerek költségei szép lassan felemésztenek még a G20-ak vésztartalékait is, és... akkor nincs tovább. Addig meg virágzik a terrorizmus, az embercsempészet, a migráns-válság, a bűnözés, meg az úrfegyverkezés. A földi villongások mellett máris kemény harc folyik a Naprendszerért, a galaxis meghódításáért, s folyik az osztozkodás a Hold, a Mars és a Vénusz birtoklásáért. Habár kiélezett küzdelmek zajlanak idelent is a vitatott területekért, az Európán belüli hegemoniáért, mindenért. A bolygó tele van kérdőjelekkel, hatalmi hangsúly-eltolódásokkal és térkép-módosítási vágyakkal. Angela Merkel 2021-es távozásával Németország és Európa történelmének új fejezete kezdődött. Merkel négy kormányt vezetett, számos belpolitikai, nemzetközi és gazdasági válságot sikeresen kezelt. Együtt dolgozott négy amerikai elnökkel, öt brit kormányfővel, négy francia államfővel, több osztrák kancellárral és olasz miniszterelnökkel. Európa kancellárjának is nevezték. Nevével összeforrt a stabilitás és a folytonosság fogalma. Őt tekintették a világ legnagyobb hatalmú asszonyának. Volt, aki Európa megmentőjének, s akadt, aki a kontinens lerombolójának bélyegezte. Angela Merkel, a németek Muttija, tizenhat évnyi kancellárságával a Kereszténydemokrata Unió és a modern Németország egyik leghosszabb ideig hivatalban lévő vezetőjeként vonult nyugdíjba, négy ciklus végigvitelét követően. Kezdetben persze ő is sok kritikát kapott, főleg az öltözködése, a külseje miatt. A bő szoknyák, a szandálok, s a rövid haja miatt írták róla, hogy „nem karizmatikus, hanem provinciális, lompos, rosszul öltözött”. Ám ő ezt is túlélte. De vajon milyen lesz az utódja, Olaf Scholz, akiről azt beszélnek: „kicsi, ravasz, és mindig nyer!” Ezt még senki sem tudja. Azt viszont igen, hogy Angela Merkelt sokan felelősnek tartják Európa migráns-válságáért. Ő hívta be őket! Híres mondása, a „wir schaffen das”, megbosszulta magát. Vivi is haragudott rá. Ő nem idegengyűlölő volt, hanem migráns-ellenes. Megértette, hogy az illegális határátlépők képzetlen és nyelvtudás nélküli munkaerőként hömpölyögnek Európa felé, s a migráns-tömeg fele bűnöző vagy terrorista. Merkel vegyes érzelmeket keltett benne. Az újraegyesített Németország élén - egy nő! Ez igen! Ha nem fotózkodott volna a migránsokkal, ha nem hívta volna be őket Európába, talán jobban tisztelné. De így is felnéz rá. Hatalmas szolgálatot teljesített. A hírek szerelmese tudta azt is, hogy - miközben az afgán lányok három hónapja nem járhatnak középiskolába, vagyis zenét nem hallgathatnak, hangszereken nem játszhatnak, s már nem is tanulhatnak, noha a tálibok nem ezt ígérték, - mindeközben egyre több női politikus került vezető pozícióba szerte a világban. Svédország női kormányfőt kapott. Igaz, első nekifutásra huszonnégy órán belül lemondott, de azután visszatért, elfoglalta a helyét.

Női vezetője lett Barbadosnak is, ahol kikiáltották a köztársaságot, így a 430 négyzetkilométernyi karibi sziget már nem az angol királynőé. Pedig a fővárost, Bridgetownt az angolok alapították 1628-ban. S a 260 ezer lakó mind angolul beszél. Barbadosi dollárban számolt szerény bevételeik a korallzátonyok népszerűsége miatt a turizmusból, a cukornádból s a rumból származik. Barbados egykor a kalózok paradicsoma volt. Idén ... új életet kezdtek. Tény, hogy a lakosság többsége külföldön dolgozik. - Lehet, hogy épp az Egyesült Királyságban? - tűnődött Vivi. Edzett volt. Ő már semmin sem csodálkozott. Azon sem, hogy Új-Kaledónia ugyanebben az esztendőben a harmadik népszavazás után is francia maradt. Legfeljebb az lepte őt meg kissé, amikor a minap hírt vett, hogy Madridban algoritmusok alkotta képeket állítottak ki. - Lám, haladunk az emberek nélküli világ felé! - rémüldözött, látva, hogy a mesterséges intelligencia, a digitális technika mire képes. Meglepődött akkor is, amikor az internetes hírportálok képsorain rénszarvast marcangolt egy jegesmedve. Világossá vált, hogy valóban kevés a fóka és sok az eszkimó. S történt mindez akkor, amikor titokzatos tárgyat fedeztek fel a Hold túloldalán. Az objektum kocka alakú, de nem tudni, hogy micsoda. Egyetlen sziklatömb? Kődarab? Netán egy kráter pereme? A felfedezés Kína Jáde Nyúl-2 nevű holdjárójának az érdeme. Még szerencse, hogy a NASA James Webb űrtávcsöve is elindult a csillagközi útjára. Kis szerencsével forradalmasítani tudja majd a csillagászatot - anélkül, hogy kínai segítségre szorulna a világ.

„Ott fogsz majd sírni, ahol senki se lát!” - csendült fel Vivi fülében az egykori sláger. S ő arra gondolt: vajon hány ezer ember életét tette pokollá az USA hat államán végigsöprő tornádó pusztítása? Kíméletlen ítéletidőt hoztak a tomboló forgószelek. Az Amerikai Egyesült Államok történetének leghosszabb tornádója volt ez, kevéssel karácsony előtt. Mire felocsúdatott volna a kontinens, napvilágot látott Henry Gee paleontológus figyelmeztetése. Azt írta: az ember halálra ítelt faj. Kipusztulhat. Egy másik hírportál pedig azzal borzolta a kedélyeket, hogy a friss kutatási eredmények szerint öt-tíz éven belül robbanhat az Antarktisz ketyegő bombája. Megállíthatatlanul olvadnak a Himalája gleccserei, ami az Ázsiában élők millióinak a vízellátását fenyegeti. Ilyen körülmények között kevéssé vigasztalja az embert az a tény, hogy állítólag élet lehet a Vénuszon. A légkörében ugyanis foszfint találtak.

Vivi végső menedéke volt a hírek világa. A mentsvár, a mentőöv, amibe, hogy az életének némi értelme legyen, belekapaszkodott. A politikai ismereteinek kiterjedt, alapos rendszere így mindig naprakész volt. Elmehegett volna akár politikai tanácsadónak is. Látta, értette, ismerte az összefüggéseket, az érdekazonosságokat, és a hatalmi harcok, konfliktusok, incidensek motivációit, mozgató rugóit. Oly magányos volt, hogy egyenesen a nagybetűs világ ügyes-bajos történéseibe, s azok elemzéseibe gabalyodva vitt célt a szürke hétköznapijaiba. Így már társa volt az egész kék bolygó, s az összes kontinens. Angol nyelvű híreket is hallgatott. Izgatta, vonzotta a körkép, a világpanoráma, amelynek értékeléséből akár doktorálhatott is volna. Ő azonban ehelyett - taxizott. Ez volt az M-tervének a másik pillére. Napközben a politika, a hírek világába menekült. Hivatásszerűen, mintha ez volna a munkája. Éjszaka meg autózott. S a kettő között mindig aludt is egyet. Olykor átugrott Pestre is, a Nyugati Pályaudvar környékére. A törzshelye azonban Buda volt. A II. és a III. kerület. De Máriaremetén túlra, Solymár felé sohasem ment. A hírhedt Budaligetet, a Tash utcai bűnözők földjét messze elkerülte. Mindenki tudta, hogy pszicho-fegyvereket használnak, embereket kínoznak, üldöznek, közülük többen prostituáltak, s hogy az illegális eszközeikkel képesek a Havanna-szindróma tüneteinek az előállítására is. Látta az amerikai tévécsatornákon, hogy a perverz kalákás budai köztörvényes bűnözők arrafelé mit művelnek.

Vivi taxijában állandóan szólt a rádió. Ki sem bírta volna, hogy óránként meg ne hallgassa a friss külföldi és hazai híreket. Olykor a kedvenc kazettáját nyúzta, mert imádta a jelszót, hogy „szívbajok ellen, kisasszony, szedjen tangót!” És mosolygott, amikor az amerikai sztár arról dalolt, hogy „haver, a lángelmék ritkán dekkolnak öt éven át a sitten!” Volt abban valami pikáns, valami bizarr, hogy a kocsiában dübörgött a sok hír meg a zene, miközben ő vezetett. A kettő együtt micsoda élvezet! Ha csak percekre is, de olykor... szinte boldog volt. Vagy legalábbis elégedett. Talált valamit, ami számára örömet jelentett. S ha fuvarja volt, még pénzt is keresett.

Rutinosan slisszolt, araszolt, gyakorlott szemfülességgel parkolt a bedugult városban. Lelke mélyén azonban száguldozni szeretett. Anno a német sztrádákat ezért imádta. Hosszú útszakaszokon akár kétszáznegyvennel is döngethetett, s ez mámorító volt! Hiszen a sebesség az ő Istene. Már-már elhagyta a valóságot, a szürkesség fölé emelkedhetett, s az ereiben érezte a végtelen szabadságot, kétszáznegyven felett. - Istenem! Mennyire szerette ezt! De már jó ideje csak Budapesten vezetett. Tudta, hogy erre született. Amint tizennyolc éves lett, rögtön jogosítványt szerzett. Elsőre. Simán. Nem úgy, mint körülötte a svindlis többi. Kínos pillanatai, nehéz helyzetei ettől még neki is akadtak. De jó idegzetű és fegyelmezett volt. Balesetet sohasem okozott. Gyorsan is csak külföldön hajtott. S amikor a saját lányát hoztavitte, mindig úgy vezetett, mintha tojáshéjakon közlekedne. Pedig a sebesség és az autóversenyzés volt a mindene. Nem csoda, hogy a hírműsorok mellett leginkább a Forma 1 vonzotta őt a képernyő elé. A versenyhétvégék az élet savát-borsát hozták az otthonába. Végignézte az összes szabadedzést, a kvalifikációt, s hétről hétre alig várta a futamot. Első perctől fogva a brit Lewis Hamiltonnak drukkolt. De oly szenvedélyesen, határtalan hévvel, mintha a Mercedes világbajnok pilótája az ő saját fia volna. Szó szerint megkönnyezte a kedvence valamennyi sikerét, s ha nem ő nyert, a kudarcát is. Ilyenkor hiába szólt a dala, hogy „szívbajok ellen, kisasszony, szedjen tangót!” Ha Hamilton nem a dobogó legfelső fokán állt, ő vigasztalhatatlan volt. Nem bírta elviselni, ha a született zsenit, az őstehetséget a szorgalmasan gyakorló agresszív versenytársak letaszítják a trónról. Így aztán az idei esztendő rettenetesen zárult az ő számára. A legkritikusabb, decemberi hónap második hetében odalett minden. Kiborult. Nem találta a helyét. Kis híján belebetegedett abba, ami a szezonzáró Abu Dhabi Nagydíj utolsó köreiben történt. Azon az estén hiába énekelték neki, hogy „szívbajok ellen, kisasszony, szedjen tangót!” S hiába vette elő Karády Katalin kazettáját is. Végighallgatta az összes egykori slágert. Szólt a „Gyülölöm a vadvirágos rétet”, a „Hiába menekülsz, hiába futsz”, meg az „Egy szédült pillanat” is. De valami eltörött, valami összeomlott benne. Olyasmint érzett, mint amikor a lánya születése előtt elvetélt. A vesztesége végzetes és szavakkal kifejezhetetlen volt.

II. FEJEZET

„Mindig az a legszebb perc...”

Elképesztő indulatok forrongtak Vivi lelkében. Mint egy megsebzett dúvad, kirohant az erkélyére. Egyik cigarettáról a másikra gyújtott, s magában egyfolytában fortogott. Sokkot kapott. Múltak a percek, s alig bírta elhinni azt, amit a saját szemével látott, a saját fülével hallott. Ha lett volna a gazdi szokatlan viselkedésétől megszeppent kutyákon kívül valaki mellette, biztosan azt kérte volna: csípj meg, hogy felébredjek a szörnyű álomból! Mert ez nem lehet igaz! Ez csak ... valami rossz vicc! A tévedések tragikus végjátéka. A tévében. A valóságban viszont ilyesmi nem történhet meg! Csakhogy Vivi tévedett. Igenis megtörtént a csúf eset. A rádióban már mondták is a friss sporthíreket. Nem bírt enni. Megfájdult a feje, s a gyomra megremegett. Fogta magát meg a slusszkulcsot, és vezetni ment. Mint egy ámokfutó, úgy száguldozott a Mercedesszel. Nem látott a haragtól, a dühtől, a méregtől, a dactól. Bosszantotta az is, hogy a kazettáján nincs meg a „Kétszázhusz felett” című Neotonos F1-dal. Helyette nála megint Karády Katalin összes dala szólt. A „Hamvadó cigarettavég”-től a „Fogadj el engem”-ig minden. Most azonban nem vigasztalta a „Mindig az a legszebb perc, mit meg nem ad az élet”-gondolat. Hamilton sem érezhetett így. S amikor felcsendült a következő nóta „Ez lett a veszünk” címmel, Vivi gázt adott, hajtott, mint egy örült, és a versenyigazgatóra gondolt. Átkozta, szidta magában, mint a bokrot. Amikor az „Álltam a hídon” következett, ő is állt. A Margit-hídon. S őrjöngött, tajtékozott, szitkozódott, káromkodott, pedig nem szokott. - Hát, most nem a saját gondjain vívódott. Nem az volt a témája, hogy íme, az egykori szépségkirálynő, aki diplomás létére - taxizik! A nemjóját, micsoda karrier ez! Ide jut egy hatvanas friss nyugdíjas szingli Magyarországon? És ez kinek a bűne, kinek a szégyene? Biztos, hogy nem az övé. Egyébként is, állítólag Budapesten legkevesebb 70 ezer magányos, pártalan szingli él. De biztosan van az négyszázezer is! Most azonban ez sem érdekelte, hiszen eget verő, példátlan szégyen és gyalázat rengette meg a világot. Örületes csalás - mindenki szeme láttára. Micsoda gátlástalanság! Mekkora aljasság kellett ehhez!

Vivi nem bírta megemésztetni, feldolgozni az Abu Dhabi futamot. Most először érezte, hogy létezik olyan feldúlt lelkiállapot, amelyikben még ő sem tud vezetni. Úgyhogy, mint a szélvész, hazaszáguldozott és csapkodott. A Vasas Sportpálya előtt megállt egy pillanatra. Kínzó keserűség szorongatta a torkát. Már megszólalni sem tudott. Otthon még a kutyákhoz sem szólt. Alighanem rosszabb állapotba került az F1-dráma után, mint maga Lewis Hamilton. Őt legalább nyilván sokan vigasztalták. Rajta viszont csak egy erős nyugtató segíthetett volna. Értesíteni akarta az egész bolygót, hogy a világtörténelem legnagyobb botrányát, gátlástalan, aljas csalását nem szabad annyiban hagyni! Kiabálni, ordítani, tombolni, őrjöngeni, törni, zúzni, tiltakozni, igazságot követelni, s elégtételt venni szeretett volna. Budáról, a Radna utcai lakásából. De tehetetlen volt. Arra is képtelen, hogy legalább Pasarétet telekürtölje a döbbenetével s a bánatával.

A szerencsétlen kutyák nagyot néztek. Ilyet még sohasem láttak. Jöttek a gazdihoz, próbáltak azok mindketten mindent, hátha jobb kedvre deríthetik, de hiába. Akkora volt a baj, hogy ezen segíteni már nem lehetett. Hiszen a versenyigazgató manipulálta a futamot! Hamiltontól ellopta a futamgyőzelmet, s a VB-címért járó trófeát. Elfogadhatatlan, botrányos és megbocsáthatatlan volt ez. S hogy a csalás az egész világ szeme láttára megtörténhetett, az valósággal összeroppantotta őt. Egy világ omlott benne össze. Kiment a konyhába és a versenyigazgatót ott szidta, mint a bokrot. Elmondta mindennek. Csalónak, lúzernek, kreténnek, csippendésesnek, kígyónak, álnoknak, aljas ganajturó bogárnak, viperának, selejtnek, az emberiség szégyenének, gennynek és ürüléknek. - Ő, a máskor szende, szelíd, a nőiesség

megtestesült mintaképe, egykori ikonja. S mert sehogyan sem bírt a kitörő vulkán-lelkével, a tehetetlenség érzetével, tiszta erőből belerúgott a szemétygyűjtőjébe. Eltörött. S ami benne volt, szétszóródott. - Szemetet a szemétnék! - kiabálta, s persze, hogy a versenyigazgatóra gondolt.

Aznap este tízig semmit sem evett. Taxizni sem ment, így egyetlen fillért sem keresett. Sztrájkolt. A tévét sem kapcsolta be a futam óta. Csak a rádiót hallgatta, s közben hol itt, hol ott ücsörgött, és föl-le járt. Szó szerint tajtékzott. Mintha őt is meglopták, becsapták volna, mintha feje felől a hajlékát, a budai otthonát bitorolták volna el tőle, úgy érzett, s a felkavart, megzavart lelke a sokktól valósággal fetrengett. Lelki és fizikai fájdalmat okozott neki a váratlan, lélegzetelállító csalás a világversenyen.

Döbrent csendben figyelték őt a kutyák. Egyre nagyobb vést szimatoltak, mert a gazdájuk órák óta egyszer sem szólt hozzájuk. Rájuk sem nézett. Vivit mélyen kiábrándította az, aminek a képernyő előtt a tanúja volt. S a felháborodása az idő múlásával nem enyhült, sőt! Éjfél előtt nem sokkal az interneten egymás után háromszor visszanézte a történeteket. A szíve, s a keze is egyfolytában reszketett. Ezek után már nem csak érezte, sejtette a bundát, a gengszter gáztettét, hanem precízen és tételesen fel is tudta sorolni a Hamilton kárára elkövetett végzetes jogsértéseket. Egyértelmű, hogy Nicholas Latifi balesete után a piros zászló azonnali elrendelése helyett durván manipulált a versenyigazgató, akit emiatt azóta egyfolytában szenvedélyesen átkozott. Vivit majdnem szétvetette az indulat. Véletlenül hibázni ekkorát - nem lehet. Nem bírta elviselni sem az örült versenyigazgatót, sem a szabálytalankodó, agresszív, arrogánsan gátlástalan Max Verstappent. Utóbbi, kezében a Hamiltontól ellopott serleggel, végképp kiverte nála a biztosítékot. Ezen a napon végérvényesen elveszítette a versenyzésbe, annak tisztaságába, az autósportba, a becsületbe, s az emberekbe vetett hitét. A koordináta-rendszer, amelyben élt, recsegve, ropogva összeomlott, ahogyan ő maga is. S hogy az örült Verstappent, vagy a dilettáns, becsstelen versenyigazgatót gyűlölte-e jobban, azt maga sem tudta volna eldönteni. Tény ellenben, hogy Hamilton a futam legutolsó, csalásba torkollott köréig magabiztosan vezetett. Uralta, irányította, tökéletesen kontrolálta a mezőnyt, s a versenyt. Magáénak érezhette a győzelmet, s az újabb világbajnoki címet. Örült Maxnak szemernyi esélye sem volt vele szemben. Egészen Latifi falba csapódásáig. A csalás melegágyát az ekkor keletkezett káosz teremtette meg. Ekkor zúdultak az igazságra és a becsületre valamit is adó szurkolókra, nézőkre a csalódások és a pofonok. A dátum, s ami történt, örökre feledhetetlen. 2021. december 12-e volt. Kétségtelen tény: immár örökre ez marad az F1 történelmének leggyalázatosabb, legbotrányosabb szégyenfoltja, amelyet se eltüntetni, se feledtetni soha többé nem lehet. - Scandal! - kiáltották ott rögtön, helyben is a jobb érzésűek. Okkal, hiszen Lewis Hamilton profi világbajnokhoz méltó módon rögtön a startnál lerajtolta a szabályokra fittyet hányó, bármely áron győzni próbáló ifjú holland ellenfelét, s az 58 körös futam legutolsó köréig a meggyőző magabiztosság fölényével ő vezetett. S aztán öt körrel a leintés előtt jött Latifi szerencsétlen balesete, amelynek első pillanatától fogva végzetes hibák sorát követte el a versenyigazgató. Ő a hibás azért, hogy a piros zászlós szünet helyett csak a safety car, a biztonsági autó állt a mezőny élére. Ami ezután következett, az máig a világ sara, szégyene. A versenyigazgató először azt közölte hivatalosan, hogy az utolsó körre kiáll a biztonsági autó, vagyis folytatódik a verseny. A lekörözött kocsikat azonban tilos megelőzni. Ebből az következett, hogy öt autó választotta el egymástól a két bajnok-aspiránst. Ilyen körülmények között fizikai képtelenség lett volna Max Verstappen előre nyomulása. Verstappen csapata, mert vesztenivalójuk nem volt, kétszer is kihívta kerékcserére a vérszomjas hollandját a biztonsági autós fázisban. S mivel Hamiltont öt autó választotta el Verstappentől, Toto Wolffal az élen a Mercedes-team helyes döntést hozott. Hamilton nem ment a boxba kereket cserélni. Maradt az élen. Nem kockáztattak. Majd látva a két csapat eltérő gumitaktikáját, a versenyigazgató - az utolsó pillanatban, amikor

korrigálni már nem lehetett, - váratlanul, és durván jogsértő módon visszavonta és ellentétessre megváltoztatta a korábbi döntését. Egyszer csak bejelentette, hogy a legutolsó, 58-dik körben, tehát máris - kiáll a biztonsági autó, és az előbbi közlésével ellentétben mégis szabadon előzhető a két bajnok-jelölt közötti öt lekörözött versenyautó.

Ez volt az a pillanat, amelyikben - Hamilton és Verstappen helyett, a pozíciójával visszaélve, - a pályán kívülről a versenyigazgató döntötte el a futam, s vele együtt a VB-cím sorsát. A Mercedes csapata a jogsértően és váratlanul előállított új helyzetre már nem reagálhatott. Hamiltont kerékcserére kihívni már nem lehetett. Ott maradt a kopott gumikon, miközben, mint a vérszomjas, gyilkos vadállat, kihívó arroganciával, durván előzött Max Verstappen. Erkölcsi, etikai érzéke neki nincsen. A fair play szabályait nem ismeri, s alkalmatlan rá, hogy valaha is megtanulja. Gátlástalan, gyilkos állattá edzették. A versenyigazgató friss kerekeken érkező csalását, pole pozícióra váltó támadását kivédeni nem lehetett. A fizika törvényeit a zseninek született Hamilton sem írhatta felül. Így történt, hogy a született östehetséget, a valódi bajnokot, az igazi győztest - szemérmetlen, gátlástalan szabálysértésekkel - legyőzte az arrogancia, az agresszivitás, a törvénytelenesség - Max Verstappen és a Red Bull képében. Alighanem ez volt minden idők legkirívóbb sporttörténeti eredmény-hamisítása. S hogy a versenyigazgatót ott helyben nem tartóztatták le, nem vitték el bilincsbe verve, azt Verstappen fizetett szurkolóin, s a bunda mámorában úszó csapatán kívül senki más nem értette. Vivi sem. Könnyen kitalálható, hogy érezhette magát ezek után. Mint akinek a hajótörése után még a mentőőve is léket kapott, Vivi úgy fuldoklott a kínzó keserűségtől. Hamiltonnak sem fájhatott jobban, ami az autósport F1-es fekete vasárnapján Abu Dhabiban - mindenki szeme láttára - megesett. Megemészteni, feldolgozni ezt már nem lehet. Felülemelkedni, tovább lépni - lehetetlen.

Hamilton nem hibázott. A csapata sem. Végig a brit bajnok vezetett. - Örület!... Vivi szemében ez nem játék, nem egyszerűen „csak” egy verseny, hanem véresen komoly élet-halál harc, kíméletlen háború volt. Márpedig a döntő ütközetet, a végső csatát elcsalni - nem lehet. Főképp a kamerák kereszttüzében, élő tévéadásban nem. S lám, mégis megeshetett! Hamilton kezéből kicsavarták, ellopták az őt illető trófeát, s a nyolcadik világbajnoki címét. - Emberek, segítség! Ez hogyan történhetett meg? Hová süllyed még a világ? Hamilton esetében téves a bölcsélet, amely szerint a vereségből olykor többet lehet tanulni, mint a győzelemből. Hiszen Lewis Hamilton a valódi, az igazi győztes! Akkor is, ha a sérelmére nyilvánosan elkövetett bűncselekmény áldozata lett. S Vivinek ez nagyon fájt. József Attila sorai jutottak eszébe.

„Ártatlanok,
csizmák alatt sikongjatok
és mondjátok neki: Nagyon fáj.
Ép emberek,
bukjatok, összetörjete
s motyogjátok neki: Nagyon fáj.”

III. FEJEZET

Karácsonyra fel!

Vivi számára a Forma 1 a luxust, a csodák birodalmát szimbolizálta. Egyfajta felsőbbrendű és rangú világot, amelyben a tehetség, a tudás, a képesség, az igazság, s a rend az úr. Maga az álmvilág volt ez, amelybe az őt körülvevő kicsinyes, mocskos, alantas, aljas, szennyes közegből röpké pár órára átléphetett, átlényegülhetett, s amelybe a kegyetlen, kíméletlen környezetéből belemenekülhetett. Örömmre vágyott, a tehetség, a tudás, az igazság, a becsület parádés diadalára, Hamilton jól megérdemelt nyolcadik VB-címére, amellyel a brit sztár ismét történelmet írhat. És tessék! Tébolyító, tehetetlenül tomboló düh, harag, sokkoló dráma, bénítóan arcpirító csalás, és így végül csillapíthatatlan szenvedés jutott osztályrészéül. Ezzel kellett szembesülnie, ezt kapta a felsőbb etalon-világtól, ahonnan az ember ilyesmit nem vár.

Vivi gyászolt. Hamilton igazának, egetverő erkölcsi fölényének a sárba tiprását és a törvénytelen trónfosztását siratta. - Ő, a sorstalan, magányos, egykor híres szépség, aki ma már csak nyugdíjas. Akinek túl kellett élnie az öregedés összes kínját, a pályamódosítást, melynek során szépségkirálynőből gyorsan elfelejtett szürke senki, banki ügyintéző, pénzügyi tanácsadó, s végül - taxis lett. Aki tíz évvel ezelőtt az egyetlen támaszát, a férjét is elveszítette, aztán meg a lányát, akiről önhibáján kívül jóval kevesebbet tud, mint a fogadott fiaként szeretett kedvencéről, Sir Lewis Hamiltonról. Pedig a brit sztárral soha életében, egyszer sem találkozott. Csak a tévé képernyőjéről, a hírportálokból, s az újságokból ismerte a hétszeres világbajnokot, akit első perctől fogva született zseniként tisztelt. Nem zavarta, hogy a mezőnyben Hamilton az egyetlen, aki nem fehér bőrű. Őt csak a tehetség, a tudás, meg a tisztesség, a becsület érdekelte. Ezért lett Lewis Hamilton, a sebesség Istene az ő nagy kedvence. S hogy a Formula 1 rekorderét a messzi távolból jobban kedvelte, mint a nála kevéssel ifjabb saját, vér szerinti lányát, az sem izgatta őt. Ez sem az ő bűne, nem az ő szügyene. Csupán így alakult az élete. Tudomásul vette, hogy Magyarországon - a két kutyáján kívül - igazából már nincsen senkije. Aberrált, gonosz szomszédok, távoli, vele valós kapcsolatot nem tartó, másik városban élő rokonok, és... ennyi. Magáénak mondhatott egy meglehetősen szép, tágas, száznyolcvan négyzetméteres, így értékes budai lakást, egy középkelet-kategóriás nyugdíjat, és - Magyarországon élve - rengeteg sarat. Átvitt értelemben is. Budapest 2021-re politikai csatatérre és az ügyészségek szerint is a bűn fővárosává érett, ahol a jövő évi választási csihipuhi már javában zajlott. Vivi se kormánypárti, se ellenzéki nem volt. Az ő szemében „azok” mind levizsgáztak, leszerepeltek, levitézlettek. Torkig volt a kicsinyes és zajos cica-harcokkal, a sárdobálásokkal, egymás lejáratásával, buktatásával, a be-, ki-, le- és elszólásokkal, a leleplezősdikkkel. Belefásult a bosszankodásba is. Élhető életet teremtő munkanélküli segély és ápolási díj helyett a kormány tizenkét milliárd forintot költött - tömérdek stadion építése és a nagyképű „Hungary helps” program mellett - a 2021-es augusztus 20-i állami ünnepekre, miközben a politikai tisztogatások, s a feketelisták üldözöttjei éheznek! - Bravó! A mérnök, a tanár - közmunkás segédmunkás lesz, az orvos meg az ápolónő külföldre megy, Magyarország államadóssága pedig a csillagokig fut fel. Elérte a korábban soha nem látott, eddigi legnagyobb, horribilis összegeket. Kimondani is kínos. Ám ez is csak a jéghegy csúcsa. S Vivit most leginkább az F1-csalás bosszantotta. Nem pihe-puha, hanem durranós, csattanós, zajos bukfcenc ez, csak még nem látják az emberek! - konstataulta magában, aztán sorra vette a friss magyar politikai botrányokat - a szeretet meghitt ünnepe előtt. Anonymus - üzenetek. Karácsony Gergely napi alázásai a közlekedési dugók, a méhecske legelőnek minősített gazok, meg a nyelvtudása, s az életútja ürügyén. Így lett Budapest politikai hadszíntér. Benne Zugló is, ahol a Pillangó park giga-beruházása 700 millióba került, de állítólag a WC sem működik. Ezer család él víz és csatorna nélkül Óbudán. Két hét alatt négy ház égett le, mert

nem volt tűzcsap. Magukra maradtak a Csúcshegy lakói. A budapesti Városháza ügyei - nyomozással, házkutatásokkal. A vád: hivatali visszaélés, csalás, vesztegetés.

Vivi tudta, hogy Magyarországon minden, így az igazságszolgáltatás is fordítva működik. Biztosra vette, hogy a bűnösök helyett megint az áldozatokat gyanúsítják meg, és szokás szerint félresiklik minden. De legalább elkészült a Magyar Zene Háza! Azt mondják, lélegzet-elállító. Igaz, az ára is az. S folyik a budai Várnegyed, a palota felújítása, meg gőzerővel a hatalmi harc is. A felek a jövő évi, áprilisi választásokra vetik vigyázó szemüket, s közben nem labdára, hanem lábra mennek. Sorjáznak már a cukiság ízű kampányfogások is. Gyerekekkel, kutyákkal, meg szerencsétlen öregekkel fotózkodva szorgos hangyaként gyűjtik jó előre a szavazatokat, hogy a hatalmukat, s a belterjes belső birodalmukat fenntarthassák. Vivi kristálytisztán látta mindezt az év legsötétebb huszonnégy órájában is, amikor a téli Napforduló jegyében 7 óra 27 perckor kelt, és délután 4 óra előtt 4 perccel nyugszik a Nap. Rengeteget olvasott, állandóan híreket, elemzéseket hallgatott, így pontosan értette, hogy mi folyik körülötte. Kilátástalanság, fásultság, reményvesztettség és jövőtlenség dobolt, kalapált a szívében a kietlen, kopár budai télben. Hiába került az érzést s annak megfogalmazását, magában ki kellett mondania, önmagának be kellett vallania, hogy advent az anti-várakozást, s a szeretet közelgő ünnepe a kihűlt érzéseket, a csodavárás tagadását, a „legyünk gyorsan túl rajta!”-érzetet jelentette számára. Pedig ő nem volt notórius boldogságkereső. Csak tetszhalott szívvel élt bele a zajos, mocskos, bűnös világba, amely Magyarországot, a fővárost, és őt magát is naponta fojtogatta. Hát ezért szemlélte hamiskás mosollyal az ajándékok, fenyőfák, fényfüzerek, no meg a karácsonyi menük után futkározó megszállott bolondokat. Volt is emiatt némi lelkiismeretfurdalása, mivel a vallására nézve római katolikus keresztény. Így neki december 25-én Krisztus születésnapját kellene őszinte örömmel, buzgó hittel ünnepelnie. Csakhogy odabent, legbelül a lelke mélyén már régóta semmi sem működött. Hiába tudta, hogy Jézus életéről a Biblia második felében, az Újszövetségben olvashat. Arról is, hogy Jézus Betlehemben, Kr. e. 7-ben született. S hogy szülei - a zsidó Mária és József - Jézus születése után, Heródes haragja elől Egyiptomba menekültek. Csak a király halála után tértek vissza Izraelbe. Szóval, Vivi tisztában volt azzal, hogy a keresztény világ december 24-én és 25-én ünnepli Krisztus születésnapját. Rémlott neki az is, hogy a világra jöttékor egy üstökös tündökölt az égen. Valószínűleg a Halley-üstökös lehetett ez, mely 75 évenként közelíti meg a Földet. Egy másik elmélet szerint a Jupiter és a Szaturnusz együttállása jelentette az égbolton a különlegességet. Fejből tudta a karácsonyi verseket, dalokat is. Meg azt is, hogy a Biblia szerint a csillagok járását három király is figyelte, s követve a betlehemi csillagot, a gyermek elé járulva ajándékokkal kedveskedtek neki. Olvasott arról is, hogy Jézus istállóban született, mert Mária és József nem kapott szállást a fogadóban. Szeretett volna ő is mélyen érző, lelkes, szerető, meleg szívvel készülődni az Úr küldöttének, a Megváltónak az ünnepére. De tíz éve már, hogy neki ez sohasem megy. Amióta szívinfarktusban váratlanul, minden előzmény nélkül meghalt a férje, azóta számára a karácsonyok is mind meghaltak. Mérföldkövé vált az életében az a borzalmas nap, amelyen szétesett a csonka családja, amelyből a szülei már amúgy is hiányoztak. Az alakulat Károly nélkül többé nem működött. Virág Viola az első magányos - épp az ötvenedik - születésnapját végigsírta. Vadász Károly nélkül keserű lett az élete. S hogy Diána az apavesztés fájalmát is az anyján verte le, aki legalább annyira szenvedett, arról ő nem tehetett. Mások a bajban talán összekapaszkodnak. Ők egymásnak estek. S attól fogva távolságtartóvá, kihűltté, képmutatóvá vált a látszat-kapcsolatuk. De már megszokta. Azt is, hogy Károly tabu téma. Ki sem szabad ejtenie a nevét. S hogy a ritka találkozásaikkor sem érintik meg egymást. Pusztit nem adhat, arcot, vállat nem simogathat. Kezet sem érinthet, mert Vadász Diána szerint „ez olyan infantilis, lúzer dolog volna”. S persze, nem számít, hogy mit gondol, mit érez ezzel kapcsolatban az anyja. Nem érdekel senkit, hogy Vivi szíve is a semmi ágán ül, s vacog. - Méghogy karácsony! - sóhajtott, és jó nagyot

fékezett. Utast nem vett fel. Nem volt kedve hozzá. Inkább gondolkozott, meditált. Erre most a pénznél is nagyobb szüksége volt.

Lassan, lépésben haladt a dugóban a kocsisor. Közben nézte az ünnepi fényfüzéseket, a világító díszeket, a diszkréteket és a hivalkodókat, a fehéréket, a sárgákat és a szivárványosakat, az egyszerűeket s a giccseseket. Átment Pestre a Vörösmarty tér meg a Szent István Bazilika közelébe. Kíváncsi volt a karácsonyi vásárra. A keresletre meg a kínálatra, a zsebesekre meg a vásárlókra. Figyelte a pandémia ellenére is az utcákon hömpölygő tömeget. Fürkészte maga körül a flancoló úgazdagokat, s a vidékről felutazókat. Olykor széles mosollyal nyugtázta, hogy Isten némelyeknek csak pénzt adott. Eszet, s jellemet - nem. Sokmillió luxus-autók motorja bőgött fel mellette üvöltve, sírva, mert a volán mögött kocasofőr kontárkodott. Még sebességet váltani sem tudott. Ilyenkor mindig beléhasított a gondolat: Istenem, vajon mit érezhet Hamilton, akit megloptak, kisemmiztek, elárultak? Micsoda nap, micsoda este volt az! Őt is megviselte. Órákon át bénultan járt föl-alá, magában fortyogott, s az erkélyen egyik cigarettát szívta a másik után. Hangosan korgott a gyomra az éhségtől, de enni mégsem bírt. Egyetlen falat sem ment le a torkán. Pedig titokban kései ünneplő ebédre készült. Hamilton győzelmét húslevessel, rántott csirkével, sült krumplival és desszert kompóttal tervezte köszönteni. Ott volt minden a konyhában, a hűtőben. Na, de ezek után ki lenne képes jó étvággal falatozni, asztalhoz ülni? Ő biztosan nem.

Volt abban valami döbbenetes, valami bizarr, hogy ő, aki anno a szépségével tündökölt, s a nőiesség ikonja volt, húsz év múltán a férfias sportnak mondott Forma 1-ért, s a zseninek született Hamiltonért rajongott. Alighanem ez is a sors fintora volt. A látszólagos ellentmondás azonban nem zavarta. Viszont annál inkább dühbe jött, csaknem gutaütést kapott, amikor magában felidézte az Abu Dhabi dráma végkifejletét. A pillanatot, amelyben Verstappen fellépett a dobogó legfelső fokára. Hát még, amikor átvette az elbitorolt, nem neki járó trófeát! Gyomorforgató, felkavaró, sokkoló és mélyen lehangoló volt a látvány. Ami ennyire sok, az már sokk. Vivi utoljára akkor érezte ezt a maró, kínzó nyomást, amikor idehaza a kormánypártok kijelentették: aki dolgozni akar, az Magyarországon talál magának munkát. - Ó, igen! De milyet? Mert az ő egyetemi régész diplomája itt fabatkát sem ért. Ezért taxizik! Ha van hozzá kedve. De vajon mit szólna a kormányfő, ha egyszer ő is így járna? Ha jogász doktor létére neki kellene taxiznia, vagy közmunkára kényszerítve a parkokban kertészkednie? Megérdemelné. Vajon merné-e ezek után emlegetni a „csaknem teljes foglalkoztatottság” hamis látszatát? Szégyen és gyalázat, ami itt megy! Mindenki tudja, hogy az iskolai végzettséggel arányos elhelyezkedés reménytelen. S aki diplomás létére nem vállalja az éhbéres, közmunkás megaláztatást, azt törlik a rendszerből, s még alamizsna-segélyt sem kaphat. A semmibe, a halálba küldik, s közben épülnek a stadionok meg a református templomok. Micsoda bestiális kegyetlenség kell ehhez! S mekkora bátorság az „adat-kozmetikázásokhoz”! Meg a maffia-Magyarország gátlástalan fenntartásához. És nincs mit tenni, mert a kormány becsstelen, az ellenzék meg hülye. Mind a maga pecsenyéjét sütögeti - a választók kárára. Így lett Magyarország a barbárság, a bűn és a butaság erkölcsileg züllött korrupt, balga és mocskos földje. Miféle karácsony közeleg oda, ahol ember embernek farkasa, kizsebelője, megrablója, besározója? Akad-e valaki, aki őszinte hittel, tiszta szívvel eldalolhatja, hogy „mennyből az angyal lejött hozzátok”? Ki az, aki méltó a „kiskarácsony, nagykarácsony” eléneklésére? Pusztul a bolygó! Haldoklik a világ. Aranyszárnyú angyal, gyönyörű szép, titokzatos éj errefelé nincsen. Vivi rádiójából is az „Út a pokolba” című sláger szólt. De a Mercedes kesztyűtartójában mindig ott lapul a kedvenc Karády-kazettája is. - Na, az kell most ide! Abból stílszerűen jöhet a „Jó éjt, Budapest!” Vagy inkább a másik? „Ez lett a vesztünk”... És tényleg...

IV. FEJEZET

Az időkapszula

Kilenc nap telt el azóta. Az elátkozott dátum: 2021. december 12-e. Vivi elvesztette a lába alól a talajt és oxigén után kapkodott. Nem mert hinni a saját szemének, a saját fülének. Az agyonbombázott, meggyötört, sanyarú, élehetetlen életébe a Forma 1 hozta a színt, az értelmet. Több, mint kikapcsolódás, több, mint hobbi volt számára ez. A futamokért, s az F1 hírekért élt. Igazából már csak ez érdekelte. Talán... ebbe menekült. Annak ellenére, hogy neki sohasem futotta még a mogyoródi Hungaroringes belépőkre sem. De sűrűn írt biztató, buzdító, gratuláló sorokat a kedvencének, a brit Hamiltonnak. Az automata válaszoknak is örült. S egyfolytában rettegett, nehogy az örült Verstappen a gátlástalan agresszivitásával megölje a pályán Lewis Hamiltont. Ama rémálom-futam előtt, amikor Hamilton életét a védő glória mentette meg, mert Mad Max az autóját a nyakába vezette, Vivi feltűnően ideges volt. Mint egy anya, valahogy... megérezte a halálos veszélyt. Sajnos nem tévedett. Döbbenetes, hogy a történetek után Max Verstappen igazságügyi ideg-elme szakértői vizsgálatát sem azonnali hatállyal, sem később nem rendelték el. A versenyigazgatót emiatt is súlyos jogi felelősség terheli. Nem Vivi volt az egyetlen, aki akkor érezte először, hogy ez a holland fiú egy potenciális gyilkos. Bármire képes a győzelemért. Ő is biztos volt benne, hogy előbb-utóbb a fékezhetetlen arroganciájával, s a szabálysértő, aljas vezetési stílusával a holland tragédiát fog okozni. Max Verstappen időzített bomba, s az F1 meg az autósport szégyene. Soha, senki nem vezetett ilyen gátlástalan, szabálysértő vérszomjassággal, mint Verstappen. Ha innen nézzük, tulajdonképpen örülni kell, hogy örült Max összes becstelen mesterkedése ellenére az östehetség Lewis Hamilton még mindig él!

A naptár 2021. december 12-ét mutatott. Reggel 7 óra 21 perckor szokás szerint felkelt a Nap, s mintha mi sem történt volna, délután 15 óra 52-kor lenyugodott. - Vivi indulataival ellentétben. Az Abu Dhabi dráma óta egyetlen utast sem fuvarozott. Sztrájkolt. Amúgy éjszakai bagoly volt. Mindig éjjelente taxizott, amíg a kutyái odahaza az igazak álmát aludták, éberen.

Kilenc nap! Kiment minden este, megjáratta a használtan vett fekete Mercedest. De csak összevissza furikázott, élvezte, hogy vezet, s közben bámulta a kivilágított utcákat, tereket. Még mindig senkit nem tűrt meg maga mellett. Utast, címet, csomagot fel nem vett. Így már kilencedik napja egyetlen fillért sem keresett. Valószínűleg attól félt, hogy nem bírná megállni... Az utasával beszélgetni kezdene, és akkor... minden út Róma helyett Abu Dhabiba vezetne. Se vége, se hossza nem lenne, s fegyelmezni sem tudná magát. Előbb-utóbb kimondaná... Azt is, hogy az F1-pálya nem bika-, kakas- vagy kutya-viadal, amit halálíg folytatnak. Szóval, akárki ülne is hátul, kimondaná, hogy Verstappent vagy eltiltják, vagy ölni fog. S ezt meg kellene előzni, bármely áron. Nyilvánvaló, hogy Verstappen súlyos mentális zavarokkal küzd. Pszichiátriai vizsgálatokra és kezelésekre szorulna. - Hát, ezért nem vállalt fuvart azóta. Bizonyára azt sem rejtené véka alá, hogy mennyire megveti a hollandot, s hogy mennyire undorítónak tartja. Holott inkább arról kellene mesélnie, mennyire szeret vezetni, s hogy milyen sokat jelent neki a saját Mercedes. Imádja! Csaknem annyira, mint a német juhászát meg a német spiccét. S szólna arról is, hogy ha nem gyomrozta, gyötörte volna őt csak csupa kinnal, keserűséggel az élet, akkor valószínűleg ő is lelkesen gyönyörködne a karácsonyi fényekben, meg a forгатagban. De így nem megy. Ráadásul Hamiltonnal együtt őt is kirabolták, megtépázták, összetörték.

Vivi kilencedik napja megszállottként kereste, figyelte a Forma 1-es híreket. Tudta, hogy a Mercedes azonnal két óvást jelentett be, s hogy mindkettőt még aznap elutasították. Ez tovább súlyosbította a helyzetet. A mundér becsülete helyett az igazságot kellett volna védeniük, a fair play szellemében. A két óvás elutasítása egyértelművé tette, hogy a Verstappent korábban érő sorozatos kivételezések, elnéző szabályellenes megkülönböztetések nem lehettek véletlenek. A versenyigazgatóság törvénytelen ségek árán is új, friss világbajnokot akart a dobogó csúcsára juttatni. Nem kizárt, hogy tévesen azt vélelmezték: ha manipulációk sorával, a pályán kívülről durván beavatkozva megtörik Hamilton hegemoniáját, az talán majd „jót tesz” a Formula 1-nek. Amolyan „vérfrissítéssel” még több nézőt igyekeztek a sportághoz vonzani, - a tisztesség, a becsület, az igazság és Hamilton feláldozása árán. S ez bizony bicskanyító-gató, aberrált mutatóvány.

Vivinek jól esett, hogy a történetek után a Mercedes csapata bojkottálta a FIA párizsi díjátadó gáláját. Tisztelte Hamiltont, amiért távol maradt, s a jelenlétével nem legalizálta a Verstappen javára véghez vitt példátlan csalást. Aki számít, mind tisztában volt azzal, hogy 2021-ben is Lewis Hamilton volt a valódi győztes. Hiba lett volna Sir Lewisnak asszisztálnia ahhoz, hogy az örült holland diadalittasan átvegye az őt nem illető trófeát. Megsüvegelte Toto Wolffot is. Mindvégig úriemberként viselkedett. S hogy a FIA párizsi díjátadó gálája előtt egy nappal Lewis Hamiltont a londoni Buckingham-palotában lovaggá ütötték, az gyógyír volt a vérző sebekre. Erkölcsi elégtétel, finom angol eleganciával. - Sir Lewis Hamilton! A Formula 1 egyetlen lovagja! Ez már igen! Csak aztán nehogy emiatt is ölni próbáljon Max Verstappen, aki pszichiátriai eset! - gondolta magában.

Aztán jött a hír, hogy a Mercedes-team mégsem fellebbez. Visszalépnek. Borzasztó volt ezt hallania Vivinek. De legalább petíció, aláírásgyűjtés indult azért, hogy Hamilton legyen 2021 világbajnoka. S az 55 ezer aláírás, természetesen közte az övével, gyorsan összegyűlt. A szurkolók, a jó érzésű emberek nem hagyták annyiban, nem adták fel, és ez így helyes! - Na de most hogyan tovább? Mikor, és ki nyújtja be a petíciót a FIA-nak? Sajnos erre a kérdésre még nem kapott választ. Verstappen pszichéje félrecsúszásának az okáról viszont igen. A gátlástalan holland saját maga nyilatkozta: őt az apja nevelte ilyenné. Hogy pontosan milyenné, azt minden egyes futamon mindenki láthatja. Arrogáns, agresszív, gátlástalan, vérszomjas potenciális gyilkossá. - Ó, Istenem, Verstappen apuka miért is nem gyöngyfüzésre taníttatta az ő kicsi fiacskáját? Miért épp gokartozni kényszerítette? Kár, nagy kár. A varjakkal együtt már a verebek is mind ezt csiripelik. Remélhetőleg legalább oly hangosan, mint ahogyan a Verstappen-família szervezett, fizetett szurkolói örjöngeni szoktak a lelátókon.

„Szívbjak ellen, kisasszony, szedjen tangót!” - szólt a kocsiban a dal. A fekete Mercedes a Szilágyi Erzsébet fasoron araszolt, a Nyúl utcát épp csak elhagyva. Vivi azon tűnődött: vajon a Forma 1 történelemkönyvébe bekerül-e a Hamiltonért indult petíció ténye? Fennmarad-e a tiltakozás, az igazságért folytatott nemzetközi küzdelem nyoma, vagy csak a manipulált, elcsalt végeredményt írják be a nagykönyvbe, aranyozott betűkkel? Verstappent csölátásos, gátlástalan vadállattá idomították. Vélhetően az idomárja is azzá vált. Nem véletlenül Mad Max a bolygón a gúnyneve. Így annak esélye, hogy a Hamiltont illető VB-címet, s az Abu Dhabi-trófeát önként, vagy a nemzetközi felháborodás, világméretű pfujjogás, aláírásgyűjtés, petíciózás, hangos megvetés hatására visszaadja, - nulla. Szóval, életbe vágóan fontos, hogy az utókor megtudja a valóságot! Tisztán lássák, hogy mi történt 2021-ben, s hogyan kiáltották ki Hamilton helyett Verstappent állítólagos győztesnek.

Küzdeni kell az igazságért! Nem szabad feladni! - biztatta magát Vivi. Vezetés közben is azon törte a fejét, hogy mi lehetne a megoldás. S hogy a válasz egyszer csak „odafentről” érkezett, azon alaposan meglepődött. Nem várt ő már régóta senkitől semmit. Beletörődött abba, hogy

az élete első felében sikert, fényt, csillogást, szerencsét, tündöklést kapott a sorstól, aztán önhibáján kívül egyfolytában csak veszített. Leáldozott a szerencsecsillaga. Vagy az első negyven évében felemésztette az egész élettartamára kirótt összes muníciót, képzeletbeli lóherét. Most azonban a Felsőbb Erő üzenete mégis csak megérkezett, s ráadásul egyértelmű volt. Amint a zenei kazettájáról átkapcsolt a rádióra, a friss hírek között rejtőzött a megoldás. Arról értesült, hogy az USA-ban, Virginia állam fővárosában, vagyis Richmondban, Robert E. Lee tábornok ledöntött szobrának a talapzatában, ólom tárolóban, két darab 1887-es időkapszulát találtak. A másodikban Abraham Lincoln elnökről fotót, valamint újságcikkeket, és korabeli pénzürméket is megőriztek az utókornak. - Ez az! A Hamilton-petícióval is ezt kell tenni! - lelkesedett hangosan Vivi. S csöppet röstellte már, hogy magától nem jött rá erre, hiszen alig pár napja látta a tévében az „Üzenet a palackból” című filmet. De sebjaj! Az a lényeg, hogy ez jó ötlet, és valódi megoldás. Ő, az immár egyszerű budai nyugdíjas, a taxis, az autósport, a Mercedes meg a hírek szerelmese - megcsinálja! Képes rá! Egyedül, segítség nélkül is. Hamiltonért! Az igazságért! A becsületért! - Igen! Időkapszula! Az kell ide. A Hamilton-petíció mellé hír-összefoglalót is csatol majd. Hadd lássák ötven vagy száz év múlva, hová süllyedt, mekkora mélységbe zuhant 2021-re a kék bolygó, a világ, a Formula 1 és Magyarország!

V. FEJEZET

Tévedések végjátéka

Vadász Károlyné, született Virág Viola, a különleges nevű, ritka szép arcú, óriás barna szemű, hosszú barna hajú, gyönyörű testű egykori szépség, aki tucatnyi régi, sárguló újság címlapján most is ott virít, noha a kifutó helyett már régóta csak taxizik, bő két órányi éjszakai autózás után úgy döntött, hogy a Mercedesszel rááll a hazai pályára, úgyhogy a Szentlélek térről kikanyarodva megcélozta a Radna utcát. Nem bánta, hogy újból fuvar, utas és bevétel nélkül körözött, mint egy magányos éjszakai ámokfutó, miközben a kazettáról megint szólt a jól ismert tanács: „szívbjak ellen, kisasszony, szedjen tangót!” - Nem rossz ötlet! - gondolta magában. Imádott táncolni. Anno. A tangó eredetileg argentin népi tánc volt, s persze begyűrűzött, hódított a dél-amerikai eredete ellenére Európa összes táncparkettjén is. Volt valami lélegzetelállító temperamentum, valami magával ragadó báj ebben a kétnegyedes ütemű lassú, szenvedélyes, erotikus társas táncban. Hát persze, hogy Vivi is kedvelte! Vonzotta őt a keringő is, a forogva járt páros tánc, annak leginkább az angol, lassú változata. De hol van már a tavalyi hó! Hová tűntek a régi, szép idők, amikor a tánciskolában, utána meg az előkelő estélyeken, partikon ropta ő is önfeledten! S miközben a taxamétert babrálta, azon tűnődött: vajon húsz vagy harminc éve táncolt-e utoljára? Hogy kivel, az egyértelmű. Károllyal. Az biztos. De vajon hol és mikor? - Lám, a megmaradt emlékek összességéből olykor épp azok a filmkockák hiányoznak, amelyeket örökre szeretünk volna bespájzolni, megőrizni. Homályosan derengett neki, hogy alighanem Dia születése után pár héttel, otthon bújtak össze Károllyal édes kettesben, táncolgatva. S közben versenyeztek, hogy kinek milyen szólás, mondás jut erről az eszébe. Károly győzött. Csak úgy sorjázta, hogy: Hosszú, mint a hármastánc. Eljárta a menyasszonyi táncát, azaz, eljárt felette az idő. Megjárta a lapockás táncot. Ezt akkor mondták, ha valakit megvertek. Aztán: A tánc a bolondnak való. Meg hogy a pénteki víg táncot vasárnapi lánc követi. S hogy aki táncol, az fizet. - Ej, micsoda idők voltak azok! Akkor még úgy érezte, hogy boldog. Hát hogyne, hiszen kislánya született! Ám a varázslat, a mámorító öröm tűnékeny. Jönnek a szürke hétköznapiak és kiölik az izgalmas, élénk, tarka színeket. Nem volt ez igazán jó házasság, hiszen már a névadáson is veszekedtek. Karesz azt akarta, hogy az újszülött az anyja nevét kapja, ő is legyen Viola. Csak hát kiderült, hogy eredetileg a mustárfélék családjába tartozó virágos növényt jelöli a szépen hangzó szó. Egy olasz természettudóstól, Pietro Andrea Mattioliól kapta a virágos növények nemzetsége ezt a nevet. Mintegy ötven fajta egynyári, kétéves és évelő, lágy szárú, erősen illatos növényvel azonosít ez a szó. A tudományos nevük: Matthiola, és a káposztafélékhez sorolják a nyári violát, a görög violát, a lilát, a fehérret, a rózsaszínűt, a pirosat meg a sárgát. Illatos szépség mind, ez nem vitás. Létezik pázsit viola is, sőt Ajmal Viola néven női parfüm is kapható, de van Viola kézkrém meg tusfürdő is. A névnap pedig túlságosan közel esik karácsonyhoz, mivel december 19-én van. S ezeken a nem épp szívderítő tényeken oly sokat már az sem változtat, hogy a Viola tulajdonképpen latin eredetű, és sokan az ibolya virág, a viola arvensis nevéből származtatják. Még egy ilyen mustár- meg káposztaféle latinos, ibolyás, kaotikus név-zűrzavart nem akart a családba hozni Vivi. Annak ellenére sem, hogy valójában nem bántódott. Mindenki különlegesnek tartotta őt, meg a nevét is. Édesanyja legkedvesebb színésznője Ferrari Violetta volt. Utána és miatta lett ő Viola, mert a mama meg a papa is bolondult a régi magyar filmekért. Ferrari Violetta az ötvenes évek magyar sztárja, szépségideálja volt. Imádták a filmjeit. A mama kedvence a 2x2 néha őt, a Fel a fejjel, a Civil a pályán, meg a Gázolás volt. Vivi tudta, hogy a művésznő 1956-ban a férjével együtt emigrált, majd Bécsben és Berlinben is forgatott, annyira jól megtanult németül. Aztán a rendszerváltás után haza költöztek. Szerényen éltek. Ferrari Violetta 2014-ben halt meg, mindenkitől elfeledve. Máig nem akadt egyetlen becsületes magyar kormány sem, amelyik az

életében, vagy a halála után kitüntette volna. - Hja, persze. Nem volt benne „a körben”. Egyszerűen „csak” filmtörténeti unikum, és világsztár volt.

Karcsi nem engedett a negyvennyolcból, szívósan kötötte az ebet a karóhoz. Azt mondta: ha nem Viola, akkor legyen Virág! Mint az anyja családneve. Ha öltre nem is mentek, tény, hogy már akkor is civakodtak, veszekedtek. Vivi a Vadász Diána mellett vokszolt. Károly pedig a Virág mellett érvelt. Tetszett neki, hogy a Virág a Flóra magyarításából született, s hogy a Flóra a latin mitológiában a tavasz és a virágok istennője volt. Végül Vivi győzött, mert a Vadász Diána roppant stílusos. A Diána római mitológiai név, melynek a jelentése: ragyogó. Diána a görög Artemisz istennő római megfelelőjének a neve, a vadászat istennője. Továbbá a fényé, a világosságé, a szülésé meg a születése is. Ráadásul a szeptember 18-i névnap jól illett a kislány születési dátumához is, hiszen Dia a csillagjegyek szerint Skorpió lett. Megközelíthetetlen, állhatatos, kitartó, olykor makacs, kiváló értelmi képességekkel, határtalan önfegyelmével. Bátor, kitartó, lobbanékony, magabiztos és uralkodni vágyó. Érzelmeit titkolja, nehéz kiismerni. Bolygója: a Plútó. Talizmánja: a topáz. Erőssége a becsvágy, a kitartás, a küzdeni vágyás. Gyengéje az, hogy akaratos, kíméletlen és bizalmatlan. Virága a bazsalikom. Színe a bordó, a sötét vörös. Ambiciózus, érzéki és szenvedélyes. Eleme a víz, a stílusa elbűvölő. - Vagyis, ez a Skorpió igazi Diána! Így is lett. Ezt a meccset Vivi nyerte. Ő ugyanis hamisítatlan Bika volt. Jellege a föld, színe a napsárga meg a zöld, köve a smaragd, virága az ibolya, uralkodó bolygója pedig a Vénusz. Tulajdonságai jellegzetesek. Öntudatos, erős akaratú, állhatatos, kitartó. Alapos, nyugodt, és nagy az önuralma. Konzervatív. Önféjű, olykor makacs és haragtartó. Ugyanakkor segítőkész, érzékeny, zárkózott, ragaszkodó, szelíd, rendkívül igazságos. Igazságérzete meghatározó az életében. Megbízható és alapos. Talán Károly is ezért szeretett bele. S valamilyen szinten az érzés, a vonzalom mindvégig megmaradt benne. Ezért volt örület megélni a halálát. Borzalmas volt ötven éves fejjel özvegyé, társtalanná, magányos szinglivé válni. Főképp így, minden előzmény nélkül, váratlanul, alattomosan. Elindult hazafelé és sohasem érkezett meg. Útközben megállt a szíve. - Hol van ilyenkor Isten? Valaki érti ezt?

Vivi utólag sűrűn töprengett azon, hogy vajon milyen konfliktusok, megrázkódtatások érheték Károlyt a halála előtt? - Nem otthoniak, az biztos. A párja jó nevű oknyomozó riporter volt. Szabadúszó. Sok lapnak dolgozott, s mellette, hogy témákat, karaktereket gyűjtsön, taxizott. Rengeteg irigye lehetett. Talán az áskálódásokat a szívére vette. Pedig nem volna szabad ilyesmivel foglalkoznia senkinek! Az igazság keresése közös vonás volt mindkettejükben. Ezt Károly rögtön az első találkozásukkor észre vette. Interjút kért és fotókat csináltatott, aztán a szépségkirálynő-riportalanysága beleszeretett. Annyira, hogy feleségül is kérte. S ő igent mondott. Így kezdődött, s a temetőben végződött... A Covid-járvány óta karácsonykor nem jár ki a temetőbe. Majd később! Úgyis csak sírna, s az nem segít. Helyette valami értelmes dolgot szeretne csinálni. Jót és nemeset, ami előbbre, s nem visszafelé, a múltba visz.

Károly elment. Itt hagyta őt. Csak az emlékek halmaza meg a taxi maradt utána. A fekete Mercedes, amit igen jó állapotban megörökölt a férjétől.

Vivi rendesen rátaposott a gázpedálra. Nyomta, egyre csak nyomta, s közben átérezte a bölcs mondás igazát: a szerelem segíti az idő múlását. De fordítva ez nem igaz.

Szóval, az időkapszula! Majd ő megcsinálja! Nagy fába vágja a fejszéjét, mert nem is olyan egyszerű a Hamilton-petíció mellé összefoglalni, milyen is volt a kék bolygó 2021-es esztendeje. Mi kerüljön bele? Honnan is kezdje? S ha leírta, kinyomtatta, hová, mibe tegye majd? A Duna mélyébe? Vagy a társasház kertjébe? Esetleg a budai erdőben vagy valamelyik

turista látványosság közelében ássa el? A palack, az üveg nem rossz ötlet. Na, de kell hozzá valamilyen fém ládikó is! Valami, ami dacol majd az idővel, s a természeti erőkkal. Csak azért is megőrzi a jövő számára az ő üzenetét. A petíció mellé írt segélykiáltását. A fohászat, hogy értsék: mára élhetetlenné vált a bűnlajstromos, kaotikus, félresiklott, kiégett, kínlódva vegetáló barbár világ, mely gyorsulva rohan a vesztébe. - Ez ám a tévedések végjátéka! - gondolta magában, és örült, hogy végre megérkezett.

VI. FEJEZET

A Forma 1 lovagjáért!

Vivi sietve beállt a bérelt garázsba, és rohant, mintha határidőre, s órabérben dolgozna, mint-ha a gyorsaságon az élete múlna. Év végi számvetést eddig is írt. Önmagáról, saját magának. Most viszont más a helyzet. Ezúttal a jelenről a jövőnek ír. S ez kifejezetten izgalmas feladat, ráadásul becsületbeli ügy. Valósággal felvillanyozta, megbabonázta őt a saját ötlete, terve. Úgy érezte, hogy az időkapszulával elégtételt vehet. Mindenért és mindenkiért. Hamiltonért, a Forma 1 lovagjáért, s az ő saját elrontott, tönkrement életéért, a lánya jelen, s jövőtlenségéért, Magyarország balsorsáért, a bolygó időzített bombává válásáért, s az ötödik hullámaéhoz érkezett Covid-katasztrófáért. Mint egy vérbeli tényfeltáró riporter, aki már nyomon van, sőt megtalálta magát a koronatanút, úgy érezte magát. Izgatta, vonzotta őt a feladat. Annyira, hogy az előszobában csak ledobta a kabátját a fonott fotelba, a slusszkulcsot meg az asztalra, s mint egy tinédzser korú szerelmes szingli, úgy száguldott, repült a számítógépéhez, hogy frissen, fürgén elolvassa a híreket, és utána megírja az összegzést, az üzenetet a távoli jövőnek, az utókornak. - De jaj, rémes a bőség zavara, és ki mondja meg neki, hogyan is kell ezt csinálni? Ha Károly még élne... De ő már azt sem tudja, hogy 2021 a kihívások éve volt egy veszélyekkel teli, kaotikus korban, amelyben oly mélyre zuhant a világ, hogy már a Formula 1 VB-címért folyó háborúját is elcsalták.

Karcsi biztosan a két nagyhatalom erőviszonyával indítana. Ehhez kapcsolódó friss hír, hogy az új világrendről egyeztet video-konferencián Biden amerikai és Putyin orosz elnök. Ukrajna a legújabb konfliktusaik tárgya. Legalább ennyire fontos, hogy a WHO, az Egészségügyi Világszervezet főigazgatója szerint végzetes fertőzés-cunami várható a Covid-világjárvány omikron variánsa miatt. Fontos tudatni az utókorral azt is, hogy a francia igazságszolgáltatás foglyul ejtette önmagát. Először Nicolas Sarkozy egykori köztársasági elnököt, aztán a munkatársait, s végül Macron elnök minisztereit vették üldözőbe. Vadásznak a politikusokra. Besározzák, majd sorra letöltendő börtönbüntetésre ítélik őket. Manapság ez az új francia divat. A törvény előtti egyenlőség elvét az orosz rulettel, a bűnöst meg az áldozattal tévesztik össze. Az ügyészek és a bírák azt kommunikálják a világgal, hogy Párizs, az Elysée-palota, sőt az egész ország a bűn földje, s hogy csaknem az összes politikusként köztörvényes bűnöző. - Lehetséges ez? Aligha. De az időkapszulából ez sem hiányozhat. Érti-e valaki, hogy a franciák miért járatták le magukat a világ előtt? Miért sározzák, alázzák magukat és egymást? Ez már a tévedések végjátéka. Tíz éve zajlik, és nem bírják abbahagyni. Talán a székely himnusz kezdő sorával kellene őket figyelmeztetni! „Ki tudja merre, merre visz a végzet” - gondolta Vivi, s a gall hír-blokkhoz rögtön egy osztrákot is csatolt. Ők is ugyanezt csinálják. Sebastian Kurz kancellárt gyanúsították meg, kezdték ki korrupciós vádakkal. A tehetséges, és ifjú kora ellenére tekintélyes, így irigyelt és elüldözött ex-kancellár az USA-ban, a Szilícium-völgyben kezd új életet, új munkát, és várja, hogy bíróságon tisztázhassa az ártatlanságát. Csakhogy az effajta híreknek se vége, se hossza! Az olasz Matteo Salvini is a vádlottak padjára került. Ez történt Mianmar volt elnökével, a 76 esztendő, Nobel-békedíjas Aung Szan Szú Kjivel is. Tizenkét ügyben emeltek ellene vádat. - Őrült világ! Hadd lássa ezt is az utókor! - zsörtölődött Vivi, aztán belevetette magát megint a hír-zuhatagba.

- Nicsak! Lengyelország háborús jóvátételt követel az új német külügyminisztertől. Brüsszelben kiadták az ukázt: mellőzzük a karácsony szót, mert megzavarhatja a migránsokat. Meghalt Sir Frank Williams, a Formula 1 ikonikus alakja. Saját istállót vezetett, noha egykor szegény családból érkezett, s a Brit Királyi Légierő pilótája volt. Csapattulajdonosként 9 konstruktóri és 7 egyéni VB-címet zsebelt be. 79 éves volt. Mao-korszakot idéző rémálom ma újságírónak lenni Kínában. A Covid-járvány miatt elmarad a jövő februárra tervezett bécsi

Operabál. Boris Johnson brit kormányfőnek december 9-én gyermeke született. Sikeres a Brexit, az apró fennakadások ellenére is. A halászati jogokért folyó angol-francia párharc kiéleződött. - És jaj! Merényletet kíséreltek meg II. Erzsébet királynő ellen! Az antwerpeni állatkertben két belga víziló is Covid-fertőzött lett. Végképp megdőlt a korábbi elmélet, amely szerint ez a vírus emberről állatra sohasem terjed. Globális kínálati hiány fenyegeti Európát. Kevés a nyersanyag, az energia és a késztermék. A kínai Csöcsiang tartomány egyik legnagyobb városában leállt az ipari termelés a Covid-járvány miatt. 2022 színe a „Very Peri” nevű kékes lilás télizöldes árnyalat lesz. Érdekes ikont venni, mert az ablak a mennyszágba. Általa lehet kapcsolatot teremteni Istennel. Spanyolországban a kutyát érző lénynek minősítették. A való pár kutyája többé nem vagyontárgy. Negyven tevét zártak ki Szaud-Arábiában a szépségversenyből, botoxozás miatt. Egy csinos tevével 66 millió dollárt lehetett ugyanis keresni. Németországban, az A62-es sztrádán repülőgéppel ütközött egy kamion. Negyed-milliárd forintnyi dollárt találtak az USA-ban, Lakewoodban egy templom WC-jében. A 600 ezer USD-t a vízvezeték szerelő vette észre. 2021-ben indiai lány lett a világ szépe. Végzős moszkvai diák robbantott egy orosz egyházi gimnáziumban. Tettét az apák iránti gyűlöletével magyarázta. Magára szerelte a házi készítésű bombáját. A floridai Tampában több száz gyermek verekedett össze a Trambulin parkban, így azt bezárták, ám nagyjából kétszáz tinédzser ökölharc a parkolóban is folytatódott. Kétezer mérföldet utazott a világ legmagasabb, 43 méteres karácsonyfája, mely az oklahomai Endid város főterén áll majd. Így leköörzte a New-York-i Rockefeller Center fáját is. Tudományos szenzáció: a leopárdfókák cápát is esznek! Brazil apokalipszis: 17 millió állat esett az erdőtüzek áldozatául. Észak-Korea: 11 napra betiltották a nevetést, a zenét, a szórakozást Kim Dzsongil halálának tizedik évfordulója alkalmából. Észak-Koreában egyre többen halnak éhen. Berlinben a 2016-os iszlamista terrortámadás áldozataira emlékeztek. A karácsonyi vásár területén elkövetett gázolós merényletnek 12 halottja volt. Világszerte tüntetések zajlanak a Covid-járvány megfékezésére tett kormányzati intézkedések ellen. A Fülöp-szigeteken tomboló RAI nevű tájfun 112 emberéletet követelt. Lemondták a Champs-Élysées sugárútra tervezett párizsi, szilveszteri tűzijátékot. Jeges vízben lebegnek a turisták száz euróért Lappföldön. Rovaniemi ez az új örület. A helyi utazási iroda szervezi a lebegéseket. Több órán át üldöztek a német rendőrök egy malacot a francia határ közelében, Bobenthal város mellett. Önvezető Teslában szült egy dugóba keveredett amerikai asszony Philadelphiában. Állítólag génjeinkben hordozzuk az egymásnak segítség ösztönét. Kenyéből szívszorító képek érkeztek. Drámai aszály pusztít, állatok ezrei halnak szomjan. A Fülöp-szigeteki tájfunnak már négyszáznál is több áldozata van. Karácsonykor törekedjünk arra, hogy ünnep legyünk egymás életében. Nem az asztal, s az ajándékok bősége, nem a külsőség a fontos. Az omikron vírusvariáns tombolása miatt elmarad a januárra tervezett davosi Világgazdasági Fórum. Indiai majmok bosszúhadjáratát örökölték meg mobil telefonnal. Egy újszülött majommal kutyafalka végzett. Válaszul három hónap alatt közel 250 kutyával végeztek a majmok, s már a gyermekeket is támadni kezdték. Végül az ötezer lakosú Lavul településen egyetlen egy kutya sem maradt életben. S mindeközben Hawaii-on december eleje óta havazik! 2021 olimpiai év volt. Erről is írnia kell majd! Az sem maradhat ki, hogy kolerajárvány tört ki Kongóban. S persze, Magyarország helyzetét is vázolni kell, hiszen az időkapszulát - Hamiltonért, - Budán helyezi majd el. - Igazságot a Formula 1 lovagjának! Az érte indult petíció adta neki az ötletet. Elégtételt Sir Lewis Hamiltonnak! Ez a lényeg. De, ha már időkapszulát készít, nem maradhatnak ki a friss hírek sem. Az örült világ kaotikus hírcsokra vázolja a jövő, az utókor számára az Abu Dhabiban történtek hátterét. Csak lássák, értsék, hogy 2021-ben hol és mi történt, hová fajult az élet a bolygón!

Szóval Magyarország. Az év legsötétebb napján bevallották, hogy már csecsemő-halottja is van a Covid-pandémiának. Három nap alatt tízezer fölé emelkedett a fertőzöttek száma és 366-an haltak meg. Jó hír viszont, hogy már folyik az 5-11 éves gyermekek oltása is. Rossz

hír, hogy az Európai Unió belül - az energia-ellentételezés kivételével, - itt a legnagyobb az áremelkedés. Van olyan termék, amelyet 87 százalékos drasztikus drágulás sújtott. A vörsi betlehem világhírű lett. Friss felmérés: a fiatalok egyharmada szerint a Fidesz demokratikus úton már nem váltható le. Magyarország a 2022-es választások előtt puszkaporos hordóvá vált. Állítólag a Facebookon dőlhet el a választás. A közösségi oldal megkerülhetetlen platformmá vált a politikai kampányokban. Ismét nyelvvizsga-amnesziát, diploma-mentést és előzetes regisztráció nélküli vakcinázást hirdettek meg a kijelölt oltópontokon. Egy magyar újságíró Európa elrablásáról cikkezett. Postai kézbesítő lett az egyik énekes, színész barátja segédmunkásnak állt. Már nem csak ételt, hanem karácsonyfát is házhoz hoz a futár. 2022-re 100 ezer forint lesz a közmunkások bére. A minimálbért 200 ezer HUF-ra emelik. A kormány öt százalékos inflációval számol és adócsökkentéseket ígér. Hamarosan sokkal kevesebb bank lesz Magyarországon. Tőkés Lászlót hazaárulónak, magyar kémnek, Magyarországról fizetett ügynöknek nevezték Romániában. Mészáros Lőrinc felcsúti vállalkozó, egykori gázszерelő lett a valaha élt leggazdagabb magyar. Övé az MKB Bank is. A Főtaxi segíti a kutyák örökbefogadását. Az eb, s leendő gazdája együtt utazhat. A népszavazás 100. évfordulóján Magyarország Sopront, a hűség városát köszöntötte. Nyolc település nemet mondott az elcsatolásra. A népszavazás dátuma: 1921. december 14-e. És Sopron magyar város maradt! Módosították a trianoni békeszerződést emiatt. Idén szilveszterkor nem tiltják a pirotechnikai eszközök használatát. Csak petárdázni nem szabad. Két társa elkábította és megerőszakolta az egyik fővárosi rendőrnőt. A bűncselekményről felvételeket készítettek, amelyeket többen is láttak. Bizonyíték még sincs. Senkit sem gyanúsítottak meg. Az áldozat ellen viszont fegyelmi eljárás indult, mivel nem állt szolgálatba - a két elkövetővel. - Ez utóbbi a legfontosabb hír! Mint cseppben a tenger, ez fémjelzi leginkább a mindenben fordítva működő Magyarországot, ahol az irigység és a hazudozás a két leggyakoribb népbetegség. Így már érthető, hogy miért vegzálják, gyűlölik Fenyő Miklóst a szomszédai. Észbontóan tehetséges a rock-legenda. Csoda, hogy még él! - gondolta Vivi magában, s nyomban eszébe jutott a hírhedt budaligeti bűnbanda. Kovács nevű kültagja is van a pszicho-fegyveres, hat családból álló helyi bűnszervezetnek. A magyar rendőrség nem foglalkozott velük. Csak az Interpol. Így váltak „hungarikumként” mind világhírűvé.

Vivi azon tűnődött, hogy lefordítsa-e angolra a sport-petíció politikai anziksz-körítését, vagyis a friss híreket, amelyekkel bizonyítani akarja a jövőnek, az utókornak, hogy 2021-re megbolondult a világ, noha a 21-es az szerencseszám. - Igen! Így lesz az időkapszula egységes. A Hamiltonért indult petíció is angol nyelvű. Akkor ez is az legyen. Jól beszéli a nyelvet. A helyesírása is tökéletes. Nekifog és ripsz-ropsz készen is lesz. - Hamiltonért, az F1 trónfosztott, meglöpött lovagjáért! Rajta! Gyerünk!

Vivit nem zavarta, hogy a hamarosan 37-dik évébe lépő angol sztár azt sem tudja, hogy ő a világon van. Természetes volt számára, hogy Hamilton nem ér rá a gratulációkat olvasgatni, meg a szurkolói, rajongói válaszleveleket írogatni. Lewis Hamilton nem sejtí, hogy rajta és a csapatán kívül akad más is, akinek az Abu Dhabi futam erősen megfeküdte a gyomrát. Annyira, hogy az undortól s a megvetéstől hányingert kapott. A felháborodása felbátorította, felvillanyozta őt a cselekvésre. Érezte, hogy szerte a világon senki másnak nem juthatott eszébe az időkapszula. - Hamiltonért, az őstehetségért. A hírháttérrel is jó elgondolásnak tartotta. Büszke volt magára. Most már ezért is, nemcsak amiatt, hogy Zorkát tekintve neki van a világon a legrosszabb kutyája, s ő még ezt a tényt is mély szeretettel, empátiával, hatalmas türelemmel tűri.

Aludt egyet. Nem sokat, de reggel mégis frissen, fürgén, tette kész derűvel ébredt, s aztán kezdődött a reggeli rutin. Sétálni vitte a két ebet, megetette őket, majd elviharzott bevásárolni.

Most már a karácsonyi menü, meg a fa beszerzését sem lehetett tovább halogatni. Halászlé, rántott hal, köret, saláta, mákos bejgli, szaloncukor, gyümölcsök, másnapra töltött káposzta, friss kenyér, meg csirke a kutyáknak, és ennyi. Mindent készen vett, csak a négylábúaknak kellett főzni. Hazafelé sietve választott egy kisebb lucfenyőt is. S hogy mint a Messiást, úgy várták őt otthon a huncutkák, az most nagyon jól esett neki. Valósággal jó kedvre derült, erőt, hitet adott a ragaszkodásuk az új feladata, célja mellé. Már nem kérdezte: hol a boldogság mostanában, s arról sem panaszkodott, hogy valami nagy-nagy tüzet kellene rakni, hogy felébredjenek az emberek, s bennük a jégcsap-lelkek. Elnézte a két hűséges négylábú társát, megsimogatta, becézte, jutalom falatokkal kényeztette őket. Először mindig Dorkát, a gyönyörű hat éves ónémet szuka juhászt, aki igazi őrző-védő volt. Közepes termete ellenére nyomott vagy negyven kilót. Fekete hát, óriási sötét szemek, sugárzóan intelligens tekintet, erős állkapocs, éles fogak, elegáns test, mély mellkas, izmos végtagok, dús, fényes szőrzet, formás mancsok, erős, sötét karmok... Bátor, megvesztegethetetlen, hűséges, mindig eleven, de mégis nyugodt. Igazi társ! Van benne támadó kedv, küzdő készség, de a természete, a jelleme mindig kiegyensúlyozott. Tipikus német juhász! Agilis, fürgé, a gazdája mellett szelíd, mégis a betörők réme. A betolakodót nyakra támadja. Egyetlen ugrással, egyetlen mozdulattal végez a hívatlan vendégekkel. Ha viszont a gazdája simogatja, dús szőrét fésüli, akkor gyengéd, bújós, mint egy csöpp gyerek. Igazi „egy emberes” eb. Nem „mindenki” és nem „akárki” kutyája.

Mióta az eszébe jutott, Vivinek mindig volt legalább egy kutyája. Dorkáék érkezése előtt szépséges Dobermann volt a család kedvence. De olyat, mint Dorka, még sohasem látott. Ő mind közül kiemelkedett. Utolérhetetlen volt. Nem csupán a szaglása meg a hallása miatt.

Zorka, a törpe spicc, ugyancsak a szíve csücske volt. Elegáns fekete-fehér, s a mellén narancs színekben pompázott. Jellegzetes spicc buksija imádni való. Ritka dús, tetszetős szőrzetét mindenki megbámulta. Okos barna szemek, hátra kunkorodó farkinca, erős lábak, gömbölyű mancsok - ez volt Dorkinca, akinek valóban oroszlán szíve volt. Vakmerő, szívós, fáradhatatlan, s pontosan tudja, sőt megköveteli, hogy őt csodálják és tiszteljék. Kiváló őrző-védő, és jelző kutya. Kissé ugatós, de sebj! A házőrzőnek ez a dolga! Főképp, ha ennyire temperamentumos és intelligens. S van benne... valami mókás. Ahol megjelenik, oda derűt, elevenséget, vidámságot visz. Így történt ez most is.

Ebéd után még egyszer levitte rövid séta túrára a négylábú kedvenceit, hogy utána nyugodtan nekifoghasson a munkának. Alig ért a Vasas Sportpályához a két huncut őrző-védőjével, amikor hirtelen átvillant az agyán: lám, akiért az időkapuszulával törli magát, annak is van ám kutyája! Határozottan emlékezett rá, hogy Lewis Hamilton egyszer azt mondta: sűrű az élete, így már annak is örül, hogy a kutyáit egyáltalán életben tudja tartani. S hogy miattuk száguldozza végig lakókocsival a világot. Ez is roppant szimpatikus volt neki. Hát még a csibészes, mókás fotó, amelyen napszemüveget kapott a csöpp mopsza!

Vivi, a hírek szerelmese, az F1, meg a kutyák rajongója, imádta a zenét is. Mint kiderült, Hamiltonhoz hasonlóan, aki a futamok között olykor énekel is! Vivi a zenében „mindenevő” volt. Kedvelte a „kétszázhusz felett több már nem lehet a kerékbe zárt magányból” nótát is. Mélyen átérezte a szavak, s a helyzet súlyát. Olykor a Forma 1-es ezüst nyilakba is beleképzelte magát. - Ej, de jó is volna egyszer a magyarországi Hungaroringen kipróbálni ezt a bizonyos kétszázhusz feletti száguldást! Akár utcai Ferrarival is. Ha nyerne a lottón... Addig azonban be kell érnie azzal a csodával, amit Hamilton Mercedesének a fedélzeti kamerája mutat. Hatalmas érzés! Mintha ott ülne az ember az F1 autóban, a pilóta mellett...

Mire mindezt végiggondolta, felkaptattak a Radna utcába, s nyomban haza is értek. Úgyhogy - eljött az angolra fordítás ideje. Alig kellett szótáraznia. Jól ment! S ettől még magabiztosabb lett.

Vacsora után gyors takarítás meg mosogatás következett, aztán elindult a budai éjszakába - taxizni. Rövid fekete kabátban, s mert este a koca-télben is hűs van, kényelmes csizmában vezetett. Tudta, hogy tankolnia is kell majd. A Széll Kálmán tér felé vette az útját, s közben, mint egy anya, Hamiltonra gondolt. Vajon hogy bírja? Most épp mit csinál? A dráma óta nagy a csend körülötte. Nem ad interjút, senkinek nem nyilatkozik. Némelyek máris a visszavonulását tippelgetik, találgatják. - Jaj, csak azt ne! - nyilallt Vivibe a kétségbeejtő, hátborzongató gondolat. Jövőre elégtételt kell vennie! S már nem a finn Bottas lesz a csapattársa. Meg kell hagyni, Valtteri soha, sehol nem volt, ha taktikai szempontból szükség lett volna rá. De már ez is a múlté. Az időkapszula pedig - a jövőé.

Vivi elhatározta, hogy Hamiltonnak csak akkor ír a jövőnek küldött üzenetéről, ha már minden kész, vagyis, ha az időkapszula a végleges helyére került. Habár megfordult a fejében az is: hátha a team átadná neki az üzenetet, és kicsit felvidulna, netán örülne is. Borzalom, amit műveltek vele! Derűs hangulata aligha lehet. Abu Dhabit se megbocsátani, se elfelejteni, se megemésztetni nem lehet. Óriási önuralomra vall az, ahogyan a manipulált Verstappen algyőzelmét végig közreműködte. Nem tombolt, nem toporzékolt, nem ordított, nem káromkodott. Ebben is profi volt. Elegáns. Szép tőle, hogy a serleg átvétele előtti gyors tv-interjúban nem mondta ki a csalás szót. Azt ellenben mindenki hallotta, hogy a kockás zászlós leintés után nyomban a csapatával rádión azt közölte: ezt a versenyt manipulálták! És igaza volt. Még ki sem szállt a kocsiból. Talán még fel sem ocsúdott, mégis ez volt a legelső reakciója.

Hamilton, a sebesség Istene, az F1 lovagja, az autósport királya, aki zseninek született, - így járt! Szerencse, hogy a papája gokartozni vitte, s végül mégsem futballista lett belőle. Nyilván óriás lett volna abban is. De gólt löni más is tud. Viszont így vezetni - a világon más senki. Nincs, nem volt, és többé már nem is jöhet senki, aki hozzá felérhet, aki megközelítheti őt, aki a nyomába léphet. Ilyen csoda két-három ezer évente egyszer születhet. Csak nehogy visszavonuljon! Még legalább egy VB-címet nyernie kell! Meglesz az a nyolcadik, rekordot döntő VB- cím! S hogy ő már évek óta úgy viselkedik, úgy érez, mintha Hamilton mamája volna, az még mindig nem tűnt fel neki. Másnak sem, hiszen legfeljebb a kutyaival értekezhetett volna. Barátnője sem volt már jó ideje. Annyian kihasználták, hátba szúrták, elárulták a barátságát, hogy elege lett. Többé ilyesmivel sem kísérletezett. Új társat sem keresett. Nem bírt volna el még egy csalódást, újabb fájdalmat, veszteséget.

Karácsony közeledtével Budapesten egyre élénkebb lett az éjszakai élet. Ez most is látszott. De Vivi tankolni meg egy kört autózni jött. Utast még mindig nem vett fel. Nem a Covid-járvány miatt! Dehogy! Hiszen három oltást is kapott, sőt, influenza ellen negyediket is. Szájmaszkja, gumikesztyűje is volt. Nem a fertőzéstől félt. Annyira felzaklatták őt a történetek, hogy... az emberbe, az igazságba, a becsületbe vetett bizalmát, a hitét veszítette el. Így fuvarról szó sem lehetett! Ha ide züllött a világ, akkor a háta mögé ülő idegen akár késes gyilkos is lehet! Vagy közönséges csaló, aki fizetés nélkül fuvaroztatja magát. A benzinkútnál viszont bekattant neki a megoldás! - Széfbe kell a jövő-üzenetet tenni! És akkor nem kell mindenféle amatőr palack meg fémláda dolgokkal bíbelődni. Fogja a kinyomtatott petíciót, Hamilton F1-es meg lovaggá ütés közben készült fotóit, mellé teszi a 2021-es esztendő számvetését, ír hozzá egy bemutatkozó levelet, hogy tudják: ki üzent a jövőnek, beleteszi egy öblös, széles nyakú befőttes üvegbe, azt meg a mini-széfbe, kívülre felírja a kódot, és... kész! Ha marad még hely, esetleg csatol magáról is egy képet. A régi szép időkből. Mert egyetértett Karády Katalinnal, aki idős korában már nem engedte, hogy fotózzák. Azt mondta: olyannak akar megmaradni az emberek emlékezetében, amilyennek a fénykorában látták és megszerették. Az időt megállítani ő sem képes. De az öregedés illúzió-romboló jeleit nem nagydobra verni, sőt elhallgatni - azt lehet. Jól tette, hogy ezt tette. Bölcs döntés volt. Esendőnek, szá-

nalmasnak, gyengének, ráncosnak soha, egyetlen rajongója sem látta. Mindenki emlékezetében megmaradt a filmvásznon tündöklő ikonnak. A „Halálos tavasz” legendás Editjének, a „Forró mezők” titokzatos Vilmájának, s Jávor Pál oldalán a „Makrancos hölgynek”.

Karády Katalin hatalmas tehetség volt. Dekoratív megjelenés, sajátos mély, kissé férfias hang, erotikus kisugárzás... Rajongói klubja is volt! Igazi sztárként ünnepelték. A német megszállás idején a Gestapo mégis letartóztatta, mert a zsidó barátait mentette. 1949-ben disszidált. Brazíliában, Sao Paulóban élt - mint kalaposnő! - Örület! Ugye?

Vivi elővette a Karády-kazettáját, és a művésznő emlékére meghallgatta a „Ne kérdezd, ki voltam”, majd a „Száz vágy muzsikál most az éjben” című dalokat, végére hagyva azt, hogy „Hiába menekülsz, hiába futsz!” Utóbbi neki is szólt, találva érezte magát. Annyira, hogy megfordult és hazament, noha fuvar lett volna bőven. Sok a külföldi. Szeretik az esti, éjszakai kocsikázós városnézést, Budapest fényeit. Akár borsos áron is. S akitől kifogástalan angol-sággal idegenvezetést is kapnak, annak szép borraivalót is hagynak. Vivit azonban űzte, hajtotta a nyugalansága. Mielőbb meg akarta csinálni és el akarta helyezni az időkapszulát. - Sir Lewis Hamiltonért, az igazságért, a becsületért és az utókorért.

VII. FEJEZET

Segítség! Milliomos lettem!

Mint a tej, úgy futott, száguldott, szárnyalt az idő a Téli Napfordulótól a Szentestéig. Aki nem készülődött, nem várta a karácsonyt, vagy épp magányos szingliként jó előre stresszelt tőle, az is érzékelte ezt. Röpültek az órák, s mire Vivi észbe kapott, már 23-a volt. Ilyenkor szoktak időpontot egyeztetni másnapra Diával. Mindig ugyanabba a presszóba. Eldöntendő kérdés csupán az időpont volt. Ez többnyire délelőtt 11 órára esett. Most is így lett. Ki tudja, miért, örökké sms-eztek. A telefonbeszélgetés időigényesebb, s a lánya mindig sietett.

Tíz év... Régen ilyenkor még próbálta magához invitálni, ebédre vagy vacsorára hívni Diát, de a kutyák miatt oly sok durva elutasítást kapott, hogy meguntta ezt is. Jó ideje meg sem próbálja. Helyette gépiesen okézta a másnap délelőtti 11-et. Vivi ajándékait november végén becsomagolta, megkészítette. Könyvek, zenei CD-k, aszalt gyümölcsök, csokik, édességek. Mindig ugyanaz, nem vitás. De hogyan is találhatná el egy anya a saját leánya ízlését? Úgyhogy ruhaneműt régóta nem vett. Futó pillantást vetett a közel egy hónapja menetkész csomagra, megírta a kísérő kártyát, és... várta a másnapot. Mindig szívszorító, fájdalmas volt a viszontlátás, s a belső sebet titkolni kellett. Nem volt egyszerű. Sohasem ment könnyen.

Vivi hosszan nézte a két gyönyörű, hűséges kutyáját. Épp a díványon heverték egymás mellett. Micsoda látvány! Az óriás meg a törpe, a kicsi és a nagy, Zoro és Huru. Kedvesek, huncutok, és mókásak. Holnap mindketten ünnepi menüt kapnak. Csirke helyett marhahúst, velős csontot, és dupla adag jutalom falatot. - A kutyák karácsonya! Mert nincs karácsony ebek nélkül! - Igen! De még mennyire! Hiszen ők hárman alkotnak egy családot, egy falkát. Dia... kívülálló. A Radna utcába ritkán jön. Még csak nem is vendég. De több szót ez nem érdemel. Segíteni rajta már nem lehet.

A fehér karácsony lehetőségét két héttel ezelőtt kizárták már a meteorológusok. Ezúttal nem tévedtek. Felmelegedésre, és 10-12 fokos tavaszias időjárásra lehetett számítani. Vivi örült ennek. A régi szép, havas, szánkós, kirándulós, hógolyózós közös családi ünnepnek vége. Örökre. Szóval, akkor a télben most karácsonyi tavasz várható. - Bravó! Így könnyebb lesz. Lélekben, meg az utakon a közlekedésben is.

A hírek szerelmese tovább nem türtőztethette magát, gyorsan felszaladt az internetre, átfutotta a legfrissebbeket, nehogy valami fontos az időkapszulából kimaradjon. Most értesült arról, hogy a Nemzetközi Űrállomáson idén huszadik alkalommal karácsonyoznak majd a súlytalanság állapotában az asztronauták. S hogy idehaza tovább sározza és kószolgatja egymást a két kormánypárt meg az egyesített ellenzék. Kiderült az is, hogy Emmanuel Macron francia köztársasági elnök hamarosan Budapestre látogat. Nicolas Sarkozy óta erre hosszú ideje nem volt példa. Friss hír még: Macron elnök felesége, a kifejezetten szép, mindig elegáns, rendkívül nőies és fotogén Brigitte Macron, vagyis a francia first lady, pereskedni kényszerül, mert a rosszakarói azt terjesztik róla, hogy eredetileg férfinak született, de átoperálták. - Téboly! Némely emberi ragadozók féktelen, határtalan gonoszsága, beteges gyűlölete és sárga irigysége vezetett ide. Ugye, hogy tényleg megbolondult a világ? Persze nem kivétel ez alól Magyarország sem. Ugyanez látszik a hazai választási, licitációs cicaharcokon is. Baj van azzal a forgatókönyvvel, amelyet az élet rendez. Veszedelemes viszonyokat hoz. Pedig a 2021-ből az utolsó kettő - papíron - szerencsés szám. Volt...

2022 a Jupiter éve lesz. A számmissztika szerint a következő esztendő boldogságot, kedvező fordulatot hoz. Ha a közelgő évszámot elemezzük, egyszerű összeadással a bűvös hatos számot kapjuk. Ez különleges, karakteres és mitikus szám, mely alapjaiban határozza meg a

jövőnket. Azt jósolják, hogy 2022 derűsebb lesz, de ebből nem mindenki fog részesülni. Ki mint vetett, jövőre úgy arat majd. Azaz, továbbra is légy résen, és tartsd szárazon a puskaport! Akkor is, ha a hatos a sikerélmények, az eredmény-begyűjtések szimbóluma, s azt jelzi, hogy kezd végre kamatozni a korábbi munkák, a sok fáradozás gyümölcse. Hiszen 2022 - új kezdet. Az évet optimizmus hatja át, s az ígéreték szerint hamarosan sok ember élete változik majd meg. - Készen állsz? - kérdezte magától Vivi, s ezúttal is gyors döntéssel hirtelen választ adott. Elrobgott a plázába megvenni a mini-széfet. Lólépésekben haladt, mintha sakktábla volna az élet. Arról szó sincs, hogy az acél ládikó ára meg sem kottyant neki. Nem volt komfortos a csöpp nyugdíja. Mégis szemrebbenés nélkül, az elégedettek derűjével fizetett. Felemelő érzés volt számára, hogy ő, az apró porszem, valami eddig sohasem volt jótettet hajthat végre. Büszke volt az ötletére. Hát még arra, hogy egyedül is képes a kivitelezésére! - Igen, ez már valami! Ért az F1-hez, a hírekhez, jól fordít angolra, tudja, honnan nyomtassa ki a Hamiltonért indult petíciót, a legjobb fotókat, s lám, akármennyire alázta, gyomrozta, pofozta őt az élet, mégis csak talpra állt, és képes önerőből széfet venni, időkapuszulát csinálni - a jövőnek, az utókornak. Ez volt az igazi karácsonyi ajándék a sorstól! Tíz év óta a leges-legszebb.

Hazafelé dugóban araszolt a Szilágyi Erzsébet fasoron, ami bosszantó volt, de most nem engedte, hogy bárki, bármi a kedvét szegje. 2022... Repül az idő! Már a nyakunkon liheg, mindjárt kopogtat az új esztendő. Vajon Jupiter éve megadja-e az elégtételt Sir Lewis Hamiltonnak? Csillagjegye szerint Bak.

Amint hazaért és beállt a garázsba, első dolga volt, hogy elolvassa: mit ígérnek a csillagok a Bakoknak. Az Astronet szerint Hamilton jövőre a sors kegyeltjének érezheti majd magát! Év elején különösen nagy feladat vár rá. - A visszatérés! Márciusban az első bahreini futam! - villant át Vivi agyán. S hogy akadályokkal is szembe kell majd néznie, azon nem csodálkozott. - Max Verstappen az akadály! És Michael Masi versenyigazgató! Nehéz volna eldönteni, hogy melyikük a nagyobb bűnös, az Abu Dhabi drámában kié a pole pozíció. Talán... a versenyigazgatóé. Az Olasz Nagydíjon, 2021. szeptember 12-én, amikor a monzai pályán a 2018 óta bevezetett, glória nevű fejevédő szerkezet mentette meg Hamilton életét az aberrált Verstappen által okozott ütközéskor, nyilván a holland Mad Max volt a főbűnös. Mindent elárultak a Red Bull ál-sztárjáról azok a képsorok, melyek mutatták: Verstappen nekiment Hamiltonnak, s úgy ütközött a brit sztárral, hogy a kocsija eleje Hamilton fejevédőjén volt. Ha nincs a glória, Max Verstappen már ekkor megölte volna Lewis Hamiltont. S amikor Verstappen kiszállt a Red Bullból, Hamiltonra rá sem pillantott. Nem érdekelt, hogy él-e. Nem kérdezte, hogy van, s hogy segíthet-e. Alighanem ez volt az a pillanat, amelyben - a fizetett Verstappen szurkolók kivételével - mindenki meggyűlölte a vérszomjas hollandot. Ami Abu Dhabiban történt, az a tortán már csak a hab volt! - összegezte Vivi magában a helyzetet, de idővel mégis visszatért Hamilton horoszkópjához. Szóval, az év eleje húzós lesz. De őszre azt ígérnek a csillagok, hogy „megragadod a szerencsédet. Még inkább felerősödik benned a bizonyítási vágy, szinte megszállottan dolgozol, és ennek meg is lesz az eredménye. Télen arathatod le a munkád gyümölcseit, fáradozásaidnak kézzel foghatod az eredményét.” - Ez az! - kiáltott fel hangosan Vivi. Meglesz a nyolcadik VB-címe! Megígérte neki a horoszkóp! - ujjongott, s megkönnyebbült. - Csak nehogy visszavonuljon! Mert jár neki, legkésőbb jövőre az, amit Michael Masi versenyigazgató idén ellopott tőle. Pokoli káoszt okozott a verseny során mindvégig a dilettantizmusával, a sorozatosan hibás, téves, Verstappennel szemben rendre elfogult, több mint vitatható döntéseivel, katasztrofális, jogsértő beavatkozásaival. Isten átká ez az ember! Hát, akkor legyen is átkozott a holland kedvencével együtt! - dühöngött Vivi, nem csituló, csillapíthatatlan indulatokkal.

Naponta figyelte, hány aláírás gyűlt már össze azért, hogy a valódi győztes, Lewis Hamilton legyen 2021 F1-es világbajnoka. Elégedett volt a gyarapodással. Hírét vette annak is, hogy a FIA, vagyis a Nemzetközi Automobil Szövetség megígérte: kivizsgálja a zűrzavaros Abu Dhabi futam végén történeteket. Ám az indoklás szerint azért, hogy a jövőben elkerülhessék ezeket. - De akkor mi lesz a petícióval? S Hamilton ezzel mire megy? Miért nem adják oda neki a VB-címet? Azt már mindenki elismeri, hogy „Verstappen vitatható körülmények között megszerzett VB-címe a versenyirányítás vitatható döntései nyomán keletkezett káosz-nak köszönhető”. Verstappen önszántából soha nem adná vissza a Hamiltontól elbitorolt trófeát és VB-címet. Nincs benne becsület. Akkor el kell venni tőle! Miért ne lehetne az Abu Dhabi Grand Prix végeredménye azonos az utolsó előtti kör sorrendjével? Utána a versenyigazgató jogsértő beavatkozása következett. Attól a pillanattól fogva érvénytelen minden - zsörtölődött, forrongott, fortyogott magában, s felidézte a csalást követő döbbenetes percekét. Hamilton méltósággal tűrte a történeteket. Így most méltó módon kell korrigálni a versenyigazgató végzetes ballépéseit! Ő az időkapszulával küzd ezért. De hol van már a FIA vizsgálati közleménye? - türelmetlenkedett, s még elszántabb lett. Érezte, hogy mennyire fontos az időkapszula, a sikoly, a panasz, a kétségbeesett fohász, lenyomat-hagyás, keserű vallomás és jaj-kiáltás - az utókor számára, a jövőnek. - Igazságot Hamiltonnak! Igazságot mindenkinek! Elég volt! Ez így tovább nem mehet!

Mielőtt Vivi kissé lehiggadhatott volna, átvillant az agyán, hogy Hamilton fotói mellé csatolnia kellene a két bűnösét, Masiét és Verstappenét is. Hadd lássa őket száz, ötszáz, vagy ezer év múlva a jövő világ! Szégyenkezzenek! Mindörökké. Ámen! S már nyomtatta is a képeket.

Ezen a napon Vivi nem járatta meg a Mercedest. Nem állt ki vele, nem vezetett. - Majd holnap, és azután! - gondolta magában, hiszen tíz éve minden karácsony estén a taxizásba menekült. Ki sem bírta volna otthon, egyedül.

Lassan cammogott az idő. Bekapcsolta a tévét meg a rádiót is, de még a számítógépén is híreket böngészett. Azok pedig egyre csak szaporodtak, gyarapodtak, zúdultak. A bőség zavarát kezelnie kellett. Határvonalat húzott. Úgy döntött, hogy csak karácsonyi hírhatteret csatol, és rövidre zárja a kapszula-ügyet. December 31-én éjfélig a végleges helyére kell kerülnie! - Na, de hová? Ezt még mindig nem sikerült kitalálnia. Abban ellenben biztos volt, hogy holnap délelőtt, mielőtt bezárnak a boltok, vesz egy lottót.

Másnap Vivi korán kelt, hogy Zorka és Dorka félórás sétája után csinosan, üdén, ünnepélyesen induljon Diához, a találkozóhelyre. S valóban megadta a módját. Elegáns ruhát választott, háromnegyedes bundát, hozzá kalapot meg magas sarkú csizmát vett, igaz, még mindig mindenből feketét. Finoman sminkelt, s a hosszú barna haját, melyet csodával határosan festenie még mindig nem kellett, bal oldalt előre eresztve leengedte. A tükör is azt súgtabúgta, hogy szégyenkezésre nincsen semmi oka. Így aztán fogta a csomagot, egy pillanatra még visszalépett, hogy parfümöt fűjjon magára, aztán elrobogott.

Időben és elsőnek érkezett. Odakint a parkolóban várt. Kisvártatva feltűnt Dia, és... szeretett volna elé futni, hogy a kis nagylányát magához ölelje, magasba emelje, megcirógassa, de ... nem lehetett. Diát zavarta volna ez. Meg aztán a Covidos szájmazskok, gumikesztyűk rideg, távolságtartó világában beoltva sem lett volna ez jó ötlet. Dia villamossal érkezett. Elé ment, szia-sziáztak, a levegőbe pusztit imitáltak, majd elindultak befelé.

A pláza kint is, bent is karácsonyi hangulatban úszott. Gazdagon feldíszített óriási fenyők, világító füzérek, s az utolsó órákban is ajándék után kajtatók gyűrűjében vezetett a törzs-

helyükhöz az útjuk. Először rendelniük kellett, csak aztán ülhetek le. - De jaj, Vivi erre az egyetlen problémára nem gondolt! Elképesztő alapossággal vigyázott az egészségére a tökéletes oltottsága ellenére is. Hiszen csak magára számíthatott. Nem volt benne biztos, hogy baj esetén Dia segítene-e. Ha ő kórházba kerülne, az maga a katasztrófa lenne. Beláthatatlan volna a két kutya sorsa. Diának kulcsa van a lakáshoz, de utálja Dorkát meg Zorkát is. Belegondolni sem mert, hogy mi lenne otthon - nélküle. Kulcsot pedig egyetlen idegenre, egyetlen szomszédra sem bízhatott. Ezért csak lefóliázott, biztonságos élelmiszert vásárolt. Sóvárogva nézte a friss, illatos házi kenyeret, nosztalgia péksüteményt, de még ezekből is csak zacskózottat, nejlonosat vett a járvány kezdete óta. Vagyis az elképzelhetetlen volt, hogy az ötödik, omikron Covid-hullám idején ő a presszóban az ottani pohárból kávét, teát, vagy bármit igyon. Tányért, villát sem használhatott, és fóliázatlan friss tortát, apró süteményt sem ehetett. - Ajaj! Hogyan mondja ezt meg Diának? Háklisnak, tudálékosnak, hipochondernek képzeled majd őt a saját lánya, pedig az igazságtalan volna, s egyébként is rosszul esne neki.

Dia bátran rámutatott egy Feketeerdő-tortára. Abból kért egy szeletet, s hozzá kólát rendelt. Nomen est omen! - A név valóban intő jel és kötelez. Diána most is vadászott. Vivi meg csak állt és tanácstalanul, szótlánul bámulta a csábító desszerteket.

- Anya! Mi lesz már? Rendelj! Nem tudsz választani? - förmedt rá Dia.

- Egy dobozos kólát kérek szívószállal, és egy tábla mogyorós csokoládét! - vágta ki végül a rezet.

Dia nagyot nézett. Nem vallott az anyjára az, amit tőle most látott. Rendesen ki is osztotta a „lúzer” anyját. Vivi viszont már ezt sem vette a szívére. Lepergett róla. Mintha meg sem hallotta volna.

Asztalhoz ültek, ajándékot váltottak, a kapottat illendően kibontották, megnézték, megdicsérték, aztán enni, inni és beszélgetni kezdtek. - Hogy vagy? És te hogy vagy? Mi újság, hogy megy a sulis? Vizsgák, szigorlatok, beadandók? Nagyjából ez volt a téma. S hogy veszekeedésbe ne torkoljon a randevú, Vivi görcsösen ügyelt rá, hogy Károlyról ne beszéljen, s hogy a felszínes dolgokon kívül mást ne kérdezzen. Olykor-olykor hajlamos lett volna kilépni a szerepéből, legszívesebben megölelte volna ifjú korú szépséges hasonmását, s azt kiabálta volna: Dia, ne butáskodj! Ez nem te vagy! Gyere, ugorj be a kocsiba, hazaviszlek, és meséld el végre, kivel és hogyan élsz! - De mindebből csak arra futotta, hogy újból felajánlja: ha pénzre, vagy bármire szükséged lenne, szólj!

Egyszer elmúlik minden. Ez a hatvan perces karácsonyozás is. A parkolóban anya és lánya útjai szétváltak. Alighanem mindketten megkönnyebbültek. Amolyan intermezzo, röpke, feledhető epizód volt ez a két idegenné vált, egymáshoz képest távoli világban élő, s egymást már meg nem értő ember életében. De sebjaj! Vivit haza várták a kutyák, a házi munkák, s az esti taxizás. Nem ő tehetett arról, hogy a „boldog karácsonyt, kincsem!” mondat mély őszinteséggel, legbelülről, szeretettel és hittel az ő szájából Dorkához és Zorkához, a két négy lábú családtagjához szólt. Etette, simogatta, dajkálta, fésülte őket. Aztán ő maga következett. Először a könyvet, az arc- és kézkrémeket, a karácsonyi illatgyertyát, meg a desszertet tette a helyére. Mindent, amit a lányától kapott. Ezen kívül senki mástól semmit sem várhatott, se most, se később.

Megebédelt. Ebből sem csinált nagy ügyet, noha állítólag „amit eszel, azzá leszel”. Aztán gyorsan feldíszítette a fát. Sietősen, rutinosan, szinte gépiesen. Szigorú volt önmagához. Nem engedett a kísértésnek, hogy a régi karácsonyfa-díszekről szentimentális emlékek jussanak az eszébe. Egykor volt családot megörökítő sárguló fotókat sem nézegetett. Helyette felgírlandozta az erkélyét, s hosszú idő után most először sárga, kültéri fényfűzérrel is díszítette.

Bekapcsolni még korai volt. A boltok viszont már hamarosan zártak. Vivi gondolt egyet és elkocsizott a közeli virágboltba. Tíz szál piros rózsát vett zöldekkel, s beugrott a lottózóba is. Évente kétszer szokott ötös lottóból egyet venni. Ilyenkor mindig beikszeli a családi születésnapok dátumait és vár a húzásig. Öt évvel ezelőtt a születésnapján kettese volt. Jól fizetett, a szelvény ára duplán térült meg. Ám azóta - semmi. Erre számított most is, hiszen nem várt ő már semmit.

A lottózóból egyenesen a temetőbe hajtott. Nem késett el. Délután négyig nyitva volt. Karcsi sírjára rátette a virágot, elmondott egy Miatyánkot, mécesst gyújtott, és - erős volt. Már nem sírt, nem könnyezett. Tudomásul vette, hogy nem burokból született.

Mire hazaviharzott, már ideje volt levinni a két kutyát röpke sétára. Aztán vacsorázott. Nagy felhajtás nélkül jött az a bizonyos szentesti menü, és már indult is, ahogyan karácsonykor mindig szokta. A Széll Kálmán téren kezdett. Alighogy megállt, rögtön jött az első fuvar. Elvált apa vitte haza a külön karácsonyozásból az öt-hat év körüli csöpp fiát. Szívfacsaró volt. Majd kissé kapatos harmincas, három fős társaság következett. A másodikból a harmadik kerületbe mentek a barátokhoz. Rengeteg trágárságot meg butaságot összehordtak. Visszafelé a tükörfuvar már jobb volt. Ifjú szerelmesek utaztak a Kolosy térről a Szerb Antal utcába. A visszapillantó tükörből látta, hogyan szorították egymás kezét. Ezután már végig külföldieket fuvarozott Pest és Buda között.

Vivinek Pasarét volt a kedvenc budai területe, habár a Városmajort is szerette. Jól ismerte ezt a környéket. Még azt is tudta, hogy Németh László a Szilágyi Erzsébet fasor 79-ben, Jávor Pál pedig a Pasaréti út 8-ban lakott egykor. Ezeknek a címeknek, ha taxit hívtak, mindig elsőbbséget adott.

Szentestéből karácsony első napjára virradóra hajnali négyig taxizott. Jól ment az üzlet, rendesen keresett. Tudta, hogy a háromnapos szeretet-ünnepe bőven összeautózza a széf árát. Pénzénél lesz. Ám miközben dolgozott, már a következő lépésen töprengett, s végül arra jutott, hogy a vésztartalékából előlegezve vesz egy szobrot. Megbeszéli a házmesterrel, hogy a társasházi kertben hová tegye, és annak a talapzatában lesz a széf. A szoborba pedig angolul belevéseti, hogy időkapszulás. A költségeket háromezrezer forintba saccolta. És akkor - megvalósíthatja az álmát. - Hamiltonért. Az igazságért. A becsületért, és a jövőért.

Hajnali háromnegyed ötkor holtfáradtan zuhant az ágyba. Nem szólt neki a Mennyből az angyal. Kiskarácsony, nagykarácsony sem volt. Csak a „szívбайок ellen, kisasszony, szedjen tangót!” hallotta. Ez neki való volt. S hogy az ünnep összes napja hajszálpontosan így telt, az számára tízedik éve természetes volt. Az is, hogy megint nem nyert a lottón. Minden a régi maradt. Csak az utasok, a címek, meg a tarifák változtak.

Vivi igazságtalannak érezte, hogy már megint kettese sem lett a lottón, ezért fellebbezett. Két fuvar között vett egy kaparós sorsjegyet. „Nem nyert!” Ebből is elege lett.

Karácsony és szilveszter között, mint ahogyan tél és tavasz között, lassan bandukol az idő, nehézkesen csordogál az élet. Vele mégis erősen történtek a dolgok. Ha netán naplót vezetett volna, az „emlékre méltó esemény nem történt” fordulatot egyetlen egyszer sem írhatta volna le. December 27-től már árulták a szilveszteri pirotechnikai eszközöket. Elszabadult a pokol. Fegyelmezetlen, önző, barbár a magyar, - tisztelet a kevés kivételnek. Tilos volt, de az utcákon már hétfőn kipróbálták a durrogós tűzijátékokat, noha hivatalosan csak másnap nyithattak volna az árusok, s az eszközöket szilveszter előtt használni nem lehetett. Ráadásul Budapesten petárdáztak is. Vivinek nagyon kellett vigyáznia magára, a kutyákra, meg az autóra. Szidta a kormányt, hogy miért nem jelölnek ki a piromán örülteknek erre a célra zöld

övezetet? Nem értette, miért nincsenek tűzijáték-robbantó pontok, miért engedik a sűrűn lakott kerületekben, s a forgalmas utcákon, tereken az effajta pótcsелеkvéseket. Tavaly tilos volt rakétázni, mégis fellöttek itt-ott egyet-kettőt. Idén engedélyezték ezt a butaságot, s ez förtelmes volt. Lépten-nyomon szaporodott a sok szabálysértés, Budán bokáig gázoltak a petárdákban az emberek. Rendőr persze ilyenkor sehol sem volt. Magyarország valóban nem jogállam. Büntető igazságszolgáltatása nincsen. Ha mégis, akkor az fordítva, illetve kizárólag az ellenzékre működik. A rendőrség, ha épp nem egymást erőszakolja, a bűnöst futni hagyja, helyette az ártatlan áldozatot vegzálja. - Gyalázatos! Még a budaligeti profi prostituáltak, s a gátlástalan, elmebeteg aggastyánok is hülyét csinálnak belőlük!

Vivi messze ívben elkerülte őket. Minden szabályt betartott, és már senkiben sem bízott. A magyar rendőrségben végképp nem. December 26-án éjjel ki kellett volna hívnia őket, de nem tette. Történt ugyanis, hogy a csupa külföldi, angol, francia, német és amerikai turistákkal furikázó városnéző fuvarjai között akadt egy argentin is. Buenos Airesből érkezett az ifjú pár. A Budapest Szállótól a Halászbástyára vitették magukat. A 18 640 HUF-os számlát azonban kifizetni nem tudták. A szőke szépség méregdrága kigyóbőr pénztárcájában csupán egy öt-ezres bankó lapult. A vőlegénynél meg egyáltalán nem volt pénz. Bankkártyákat mutogattak, spanyolul karattyoltak, Vivi azonban a magyarázkodásaikkal semmire sem ment. 13 640 forintos orcátlan adósságra nem lehet csak úgy legyinteni! Persze, hogy ő is mondta a magáét, mire a temperamentumos ifjú ara kotorászni kezdett a ridiküljében, s átnyújtott neki egy bontatlan argentin sorsjegyet, amire spanyolul rá volt írva, hogy csak december 31-én éjfélkor szabad felbontani. Előbb nem, mert akkor elszáll a szerencse.

Vivi dühös volt, csóválta a fejét, s angolul hadarta a rosszállásait, korholásait. Elmondta, hogy ő sohasem nyer. Se a lottón, se a sorsjegyekkel. Nem hisz az ilyesmiben, ez a papír szemébe való. Értéktelen! Neki a pénz kell. Mit kezdjen ő Budapesten egy Buenos Airesből hozott papírfecnival? Szóval, felment a vérnyomása, vörös lett az arca, de végül mégsem hívta ki a helyi fakabátokat. - Nem lehet! Ez itt Magyarország, a bűn földje, ahol büntetik, ha valaki a 112-es segélyhívót még élve tárcsázza. Ráadásul vagy másfél, két órán át itt kellene dekkolnia. Az argentinokat pedig nem láncolhatja a kocsihoz, s az útleveleiket sem kérheti el, úgyhogy - ennek löttek! Dühében a sorsjegyet nagy dirrel-durrall bedobta a kesztyűtartóba és belefogott „hogy az a...” kezdetű sűrű szidalmazásaiba. De aztán eszébe jutott: mi ez ahhoz képest, ami Sir Lewis Hamiltonnal történt! S az a brit fiú micsoda elképesztő eleganciával, bámulatba ejtő erkölcsi fölénytel tűrte mindazt, amit az örült Masi - Verstappen duó művelt körülötte. Ettől lehiggadt, elcsendesült, s alig várta, hogy holnap, amikor már munkanap lesz, s nyitnak a boltok, a kedvenc kertészetében megvegye a szobrot. A korsós lányt, kőből kifaragva. Már tavaly is kinézte magának, és azóta sem vitték el, pedig gyönyörű. Igaz, az ára is. 475 ezer HUF. Hát ez az, amiért csak úgy magának nem vette meg, noha erősen vágyott rá. De Hamiltonért! Az igazságért! A becsületért, és az időkapuszuláért - már igen! Eldöntötte azt is, hogy nem fog ő a vén stupid házmasterrel alkudozni, egyezkedni, közgyűlést összehívatni, lakókat szavaztatni azért, hogy szabad-e a társasház közös kertjébe gyönyörű fehér kőszobrot ajándékozni, s ha igen, akkor hová lehet vitetnie? Egy frászt! Majd a saját lakásában, a nappaliban állítja fel. Segítségre is szüksége lesz, mert ekkora súllyal egyedül nem boldogulhat, meg aztán lift sincs a házban. S a kocsitól - végig a kerten át a bejáratig, majd fel a lépcsőn, egészen az emeleti otthonáig, - ez legkevesebb két emberes feladat. Nincs mese, kell legalább egy erős férfikéz ide. Ami pedig a piszkos anyagiakat illeti, hát... bátor döntést hozott. Havi 150 ezres kicsi nyugdíj mellett az 500 ezer HUF-os vésztartalékához hozzájárulni a mai világban, a Covid-járvány idején, bizony, nem semmi! Főként, hogy amint látjuk, olykor hiába taxizik, mert némely utasok nem fizetnek. - Öt hónap! Húsz hét! Vékony jégen táncolva, vésztartalék háttér nélkül. Így számolt, bár sűrűn leesett az álla az egekbe szökő élelmiszer árakat látva. De ha alaposan behúzó és balszerencse sem éri, akkor öt hónap alatt

egyenesbe jöhet. Húsz hét, és összetaxizza a szobor árát. Addig meg valahogy kibírja. Az időkapszula, vagyis az erkölcsi elégtételvétel, most már életcélja volt.

Mások a szilveszteri előkészületekkel, a menüvel, a szerencsét hozó tárgyakkal, lóherékkel, BÚÉK-feliratú kéményseprőkkel, malacokkal, az év végi számvetéssel, az újévi fogadalmakkal, s az ünnepkörhöz kötődő hiedelmekkel, babonákkal, a jövő évi horoszkópjaikkal, s a jóslásokkal foglalatoskodtak. Mindez Vivi életéből sem maradt ki teljesen, ő azonban másra koncentrált. Szilveszterre konfettit, lóherét, virslit, tormát, újév napjára meg lencsefőzeléket és disznósültet vett. Pezsgőre nem volt szüksége. Alkoholt sohasem fogyasztott. Minden ünnepnapot éjszakánként végigdolgozott. A december 27-i bevásárlással viszonylag gyorsan végzett, noha a budai boltok ürességtől tátongó, kifosztott polcai meglepték. Mintha kitört volna a háború, s az emberek pánikszerű felvásárlásba kezdtek volna, úgy néztek ki a plázák. Mégis beszerzett innen, onnan, amonnan végül mindent. Aztán usgyi, rohant a szoborért.

Ezt a 2021-es december 27-i délutánt, amíg él, sohasem fogja elfelejteni. A szobor talapzatára az általa kért angol szöveget 40 ezer forintért helyben, nyomban belevésték. Árendeményt kapott. Enélkül a summa még nagyobb lett volna. Végül a szobrot teherautóval, három munkás szállította haza, a Radna utcába. Megkínlódta a cipekedést, főleg a lépcsőzést, de bő fél óra múltán a korsós lány a helyére került, az ablaktól kissé jobbra, a tévé mellé.

Nagyot néztek a kutyák! Utálták, ha idegen jön, s emiatt Vivi a vendégszobába zárja őket. De amikor a munkások elmentek, s otthon helyre állt az élet, így kijöhettek, egyfolytában szimatoltak. Először a szobrot vizsgálták végig, pontosabban félig, derékig, aztán a lábnyomok regényeit olvasták az orrukkal. Kissé talán megilletődtek, de aztán a frissen érkezett kőemberhez ők is barátságosak lettek.

Nem Vivi bűne volt az, hogy a Szenteste az ő szerencsétlen életében három napot késett. Számára a mai este hozta el azt a felemelő, szívet melengető érzést, amelyet oly régóta keresett. Nézte a szobrot, s a megkészített időkapszulát. Végre elégedett, s már-már boldog volt. - Az utolsó simítások következnek! - sóhajtott, s kiutalt magának egy röpke kávészünetet.

Kipirult arccal, forró lélekkel, kabátban ült ki a hideg erkélyére kávézni, s hozzá egy szál cigarettát elszívva a nap sikerén csöppet elmerengve ünnepelni. Farkasszemet nézett a szikrázó Nappal, s tíz év óta először érezte, hogy... az élet mégis szép! Így, egyedül is. Ám, aki ennyire kiköltekezte magát, megelégedve az „addig nyújtózkodj, amíg a takaród ér” mondás bölcs igazságáról, annak az öröm, a siker, a beteljesült vágy, a megoldott feladat mámorító élményét tempósan kell feldolgoznia. Pénz hiányában lyukas az élet. Tehát, mielőbb mennie kell taxizni. Várja a droszt, s a sok fuvar. Csakhogy félmunkát ő sohasem végez. Itthon karnyújtásnyira volt a véglegestől, a csábító tökéletestől. Vett egy nagy levegőt, még egyszer alaposan átnézte az időkapszula tartalmát. Petíció, 2021-es hírháttér, fotók, bemutatkozó levél. - Rendben! Kész! Fogta az időkapszulát, vagyis az üvegdobozt, mindent belepakolt, vörös bársonyszalaggal átkötötte, aztán leragasztotta, s a széfbe gondosan bele nyomta. Óvatosan leemelte a nehéz szobrot a talapzatáról, s a széfet az üregbe behelyezte. - Nagy pillanat volt ez! Hatalmas érzés... És rajta kívül nem látta senki! - Hoppá! Ezt a stádiumot meg kell örökítenie, mielőtt a szobrot a helyére teszi. Hiszen Hamiltonnak fotókat is akar küldeni!

Vivi kereken tíz felvételt készített a mobiltelefonjával. Távolit, közelit, több szögből. S amikor a korsós lány varázslatosan gyönyörű kőszobra visszakerült a talapzatára, újra fényképezni kezdett. Igazi fotó-kollekciója lett. De most már késésben volt. Kutyaséta, gyors evés, takarítás, hogy aztán este nyolctól nyomja a Mercedesben a gázpedált. Óvatosan, de szívósan, kitartóan, mindenre elszántan, határozottan. Nem a bajt, hanem a pénzt, a megélhetést kereste minden éjjel este nyolctól hajnali hatig a budapesti utcákon, meg a droszton.

Vivi nem a szilvesztert meg az újévet várta, hanem azt a napot, amelyen az üres dobozkája, a vésztartalékos, a bankókkal újból megtelik. Addig nem volt nyugalma, de amit tett, azt nem bánta meg.

December 28-án délben, amikor felébredt, gyorsan megsétáltatta Dorkát és Zorkát, mindannyian ettek, ám a takarítás, bevásárlás helyett most más következett. Ünnepeles percek jöttek! Sir Lewis Hamiltonnak fogalmazott angolul rövid, szerény, tényszerű tájékoztató levelet, mellékelve az időkapszula, s a szobor összes fotóját. - Lehet, hogy el sem jut hozzá! De benne van a kalapban az is, hogy még Toto Wolff, a Mercedes csapatkapitánya is látni fogja! - villant át az agyán. Valójában azonban a lényegre koncentrált, arra, ami itt és most az ő feladata. Büszke volt arra, hogy december 28-án este hatkor az időkapszula-projektjét tokkal, vonóval, mindenestül, s a szállítás kivételével teljesen egyedül végrehajtotta. - Ready! Kész! - Rápillantott a szoborra, s a szívét megint elborította valami lágy, finom, titokzatos és felemelő melegség. - Sikerült! Igen! Megtette, amit megtehetett. Talán egy kicsivel még annál is többet, s ez mámorító érzés volt. Annak ellenére is, hogy válasz, a szokásos azonnali automatikus, most nem érkezett. Nem tudta, hogy mit jelentsen ez. De az biztos, hogy ő önzetlenül, nemes lélekkel cselekedett, s a fáradozásaiért cserébe semmit sem várt, nem is remélt.

Vivi jó kedvvel, derűvel, a megszállottak magabiztosságával egyfolytában dolgozott. Még szilveszter este is. - Hogyne! Ilyenkor húzik leginkább a kassza. A sok kocasofőr vedel, így volánhoz nem ülhet, hát úriasan taxizik!

- A sorsjegy! - hasított belé éjjel háromnegyed tizenkettőkor a gondolat. Az argentin fizetőeszköz, amit pontban éjfélkor kell felbontani! Emlékezett rá, hogy mérgében behajította a kesztyűtartóba. Megtalálta. Most is ott volt. Nem hitt benne, de egyszere, elkanyarodott a Margit-hídhöz, s a Margitsziget bejáratához még időben, éjfél előtt négy perccel odaért. Félreállt, leparkolt, és tízedik éve, szokás szerint, az új esztendőt egy szál magában, itt köszöntötte. Ilyenkor felnézett az égre, elmondott egy Miatyánkot, olykor Istentől ezt, azt, amazt kért, de jó ideje már, hogy ez utóbbiról leszokott. Szóval megvárta, hogy éjfél üssön az óra, s a közeli tűzijátékok színpompás durrogása ellenére rögtön beszállt a kocsiba. Még nem indult a taxi állomásra. Előbb elővette és kibontotta az argentin sorsjegyet.

Az esélytelenek tökéletes nyugalmaival bámulta a spanyol nyelvű szöveget, amelyből első nekifutásra nem sokat értett. Pár szót ismert olaszul, de most ez sem segített. Mégis, napnál világosabb volt, hogy - nyert! USD-ben látta a számokat, továbbá sejtette, hogy Buenos Aires azért emlegetik, mert oda kell mennie, hogy a megjelölt összeget átvegye.

Vivi alig mert hinni a szemének. - Uram, Isten! HUF-ra átszámítva ez több, mint 500 millió! Annyi pénz nincs is a világon! Életében egyszer látott sok bankót, de az is csak egymillió forint volt. Félmilliárd forint... Nincs tévedés? Igaz lehet ez?

Megfordult vele a világ, a Föld kizökkent a sarkaiból. A máskor oly fegyelmezett asszony egyszerűen olyan lett, mint egy bőrbe nem férő fruska. Nem bírta elhinni, hogy vele ez megtörténhetett. Csoda-e, hogy nem folytatta a taxizást, hanem padlógázon haza nyargalt és az internet segítségével spanyolról magyarra próbálta fordítani a szöveget. - Igen! Ez a nyertes sorsjegy! HUF-ra átszámítva 507 685 246 forint. - Örület... És január másodikán déli tizenkét órakor várják őt Buenos Airesben. Ott a pontos cím, s a telefonszámuk. Akkor veheti kézhez a nyereményét. Tévé-interjú is készül vele, ha a szerencsés nyertes vállalja a szereplést. - Ó, egek! - kiáltott fel hangosan. - Segítség! Milliomos lettem! Semmi kétség! Ez most már biztos.

VIII. FEJEZET

Budapest - Buenos Aires

Ilyen évkezdése Vivinek még sohasem adatott. Édes teherként nehezedett rá a gond: hogyan lesz ő Buenos Airesben holnap déli 12 órakor? - Buenos Aires... Latin-Amerika óriás kikötője, Argentína fővárosa, Eva Perón, s az Evita-musical hazája. Argentína, melynek nemzeti unikuma a tangó... Hát persze, hogy elővette a régi kazettáját, s miközben az interneten képeket keresett az országról, azt hallgatta, hogy „szívbjok ellen, kisasszony, szedjen tangót!”- Lám, a sors kegyeltjeként, újdonsült dúsgazdag milliommusként ez most csak neki szól! S akár színházban is belekóstolhat majd a temperamentumos, érzéki tánc ízébe ott, helyben, a Szentháromság városában, a Jó Szelek úrnőjének, Szűz Máriának a kikötőjében! Csak oda kell repülnie Buenos Airesbe, melynek neve jó levegőt jelent. Már holnap láthatja a Teatro Colónt, a híres operaházat, az obeliszket, mely 1936 óta a város jelképe, s ha kedve tartja, sétálhat a Plaza de Mayon, vagyis a főtéren. Megcsodálhatja a Casa Rosadat, a híres épületet, bekukkanthat az Evita Múzeumba, hogy jobban megismerhesse Eva Perónt, s ki nem hagyná a világ legszebb temetőjének mondott Recoleta megtekintését sem. Betérhet a Café Tortoniba, belefeledkezhet a San Telmo óriás piac nyüzsgő forgatagába, s a Japán kert egzotikumába. Csak hát Budapest - Buenos Aires légvonalban 11932,5 kilométer, azaz 7414,5 mérföld. Irány: 220 fok. Nem tűnik túl egyszerűnek a kiruccanás, de van rá megoldás. Első lépés: Budapest - Párizs. Aztán az Air France járatával Párizs - Buenos Aires. Tizenhárom óra negyven perc! Te jószágos Isten! Pokolian messze van. Nem csoda, hogy plusz öt óra az időeltolódás. Igaz, Dél-Amerika Párizsában, a kontinens divat-centrumában, Diego Maradona és Ferenc pápa hazájában, ahol fekete-sárga taxik araszolnak, mindent megér megnézni az eredeti argentin tangót! Főképp, ha félmilliárdos sorsjegy nyeremény átvételére is invitálják az embert! Azt írták: külföldi állampolgár esetén elegendő egy érvényes nemzetközi útlevél. És neki van! - De mi lesz Dorkával és Zorkával? Nem hagyhatja cserben a két hűséges négy lábú családtagját! Még ennyi pénzért sem. Nem teheti meg velük! Ez legkevesebb három napos hosszú repülős túra. S a panziókba dugott kutyák bánatukban nem esznek. Kétségbeesnek, nem értik, miért kerültek oda. De még ráadásul kennel-köhögést is kapnak! Olyan áron repülne Dél-Amerikába, hogy a két kedvencének, akiket nagyon szeret, rettenetes szenvedést, katasztrofális kint okozna. - És Dia? - Nem, ő sem mehet. Vizsgázik. Akkor... menjünk gyorsan a Budapest Szállóba! Hátha az eredeti sorsjegy-tulajdonosok még ott vannak! Akár felezhetünk is! Kétszázötven millió... Az sem kevés, és ez így becsületes! Az ő sorsjegyük volt ez. Tizenháromezer hatszáznegyven HUF hiányzott, így ezzel fizettek. Meg aztán a sors öt kétszer is eltiltotta a nyereményektől. Sem a lottóval, sem a hazai kaparós sorsjeggyel nem boldogult. Nem akart pénzt küldeni neki a Gondviselő. Harmadszorra mégis megütötte a főnyereményt, de ... illik felezni!

Vivi tollal ráírta a sorsjegyre angolul, hogy ő a tulajdonos, mi a lakcíme, s persze, megadta a bankszámlájának az adatait is, aztán lefotózta az iratot és már robogott is a Budapest Szállóhoz.

- Megvannak! S épp a szobájukban! Jól jött most, hogy dühében a Halászbástya tövében megörökitette őket.

A portás telefonon értesítette az argentin párt, hogy valaki keresi őket. Vivi átvette a kagylót, s angolul elmondta, hogy mi járatban van. A sorsjegy nyert! Emiatt jött, nem az adósságukat behajtani. Osztzkodni akar, legyenek szívesek lefáradni a hallba. Várja őket.

Nincs arra szó, mekkora ovációval, fergeteges, féktelen, kicsattanó örömmel futottak felé a fiatalok, kilépve a liftből. Covid-járvány ide, pandémia oda, csaknem Vivi nyakába ugrottak

mindketten. - Komolyan? Ez biztos? Ezt a rengeteg pénzt mind? - kérdeztek vissza egymás után háromszor. S amikor megmutatta a felbontott sorsjegyet, s az ifjú jegyesek a saját szemükkel láthatták a hatalmas összeget, Inés könnyezni kezdett.

- Itt helyben, tanúk előtt írok egy nyilatkozatot angolul, hogy lemondok az összeg feléről kettejük javára. Egyúttal felhatalmazom önöket, hogy a megbízásomból intézkedjenek az engem illető összegről is! - javasolta Vivi, mire a három mámorosan boldog friss milliomos lekuporodott a hall egyik diszkrét, csendes szegletébe.

- Mit hozhatok közben a büféből a jótevőnknek? - kérdezte Federico.

- Semmit! Köszönöm! Öt perc alatt elkészülök! - felelte Vivi. S valóban villámgyorsan papírra vetett mindent, ami fontos volt, majd tanúnak felkért két portást. Ők is ellátták kézsorsjegyükkel az immár hivatalossá vált jogi nyilatkozatot, amelyet rögtön mindannyian le is fotóztak.

- Már össze is pakoltunk! Fél óra múlva jön értünk a repülőtéri busz! Eredetileg is ezzel a járáttal mentünk volna haza. De önnek sem lett volna más választása, ha holnap déli 12 órakor Buenos Airesben jelenése van! - mondta derűsen a vőlegény. Majd egy hirtelen mozdulattal leemelte a nyakából a vékony aranyláncon függő ékes talizmánját, egy követ, talán smaragdot, és ragaszkodott hozzá, hogy Vivi nyakába tehesse át a nemes cselekedete emlékére, s a köszönetük jeléül.

- Hát, akkor... megbeszéltünk mindent! A sorsjegyen lévő telefonszámot még ma felhívom, hogy felkonferálhassam önöket. Sőt, a biztonság kedvéért faxoljuk el innen máris a nyilatkozatomat! Ott a faxszámuk is! - indítványozta Vivi. S mert ilyet még soha életükben nem láttak, a szálloda alkalmazottai mind roppant készségesek voltak. Egyből Buenos Airesbe faxoltak.

Eljött a búcsú pillanata. A boldog milliomosok kezét fogták. A két argentin még most sem bírt ocsúdni az ámulatból. Inés átölelte Vivit és pukedlizett. Így fejezte ki a tiszteletét, a nagyrabecsülését. Federico úgyszintén odalépett hozzá, fejét hajtott, s a jobb kezével katonásan tiszteltgette.

- Isten áldja meg önt a jóságáért, a becsületességéért! Nagyon sok boldogságot, minden jót kívánok önnek! Nem is tudja, milyen sokat segített nekünk! - suttozta megilletődötten.

- Jó utat, jó egészséget és nagyon sok örömet kívánok én is! - búcsúzott Vivi. Aztán sarkon fordult, s a bejáratnál derűsen integetett.

Másnap, ottani idő szerint délben, Vivi a megadott számot hívta. Még egyszer be akarta jelenteni, hogy osztoznak a nyereményen, s gondolta, egy percre a társtulajdonosokat is a telefonhoz kéreti.

- Hogy kiket? Nem, nincs itt senki. Sajnos nem tudom őket kapcsolni. Nem érkeztek meg.

- Talán késik a gépük! Párizsból, az Air France járatával indultak haza! - tette hozzá Vivi.

- Párizsból? Az a gép néhány órával ezelőtt... lezuhant. Sajnálom, asszonyom!

- Hogyan? Tessék? Az nem lehet...

- A légi katasztrófát senki sem élte túl. Leszállás közben kigyulladt a Boeing 737-es hajtóműve. A gép kicsúszott a leszállópályáról, keresztezett egy forgalmas sugárutat, aztán felrobbant és kitért. Százhuszonkét utas tartózkodott a fedélzeten. Bizonyára hamarosan önökhöz, Európába is megérkeznek a híradások. Tekintettel a körülményekre, önnek utaljuk a

teljes összeget a faxon megadott bankszámlára - közölte az argentin Szerencsejáték Központ aligazgatója.

Viviben megállt az ütő. Kevésen múltott, hogy ki nem ejtette a kezéből a telefont. Sokkot kapott a döbbenettől. Hiszen... neki is azon a gépen kellett volna lennie! Tisztában volt vele, hogy hajszálon múltott az élete, s hogy a nagylelkűsége, a becsülete mentette meg. Leszállás - a halálba. Budapestről Párizsba még simán eljutott volna. De onnan Buenos Airesbe - soha. Több, mint tizenhárom órás repülőúttal a háta mögött, ott feküdne ő is holtan a repülőtér közelében felrobbant gép roncsai között szénné égve. S Dorka meg Zorka hiába várták volna őt haza. Na és Dia? Ki tudja, mikor, hogyan értesült volna a történekről. A „baj esetén értesítendő” kezdetű cetli az összes többi irattal együtt a tűz martalékává lett. Szóval, ha ő mohó lett volna és mindent magának akart volna, akkor az önzésébe, s a pénz megszerzésébe belehalt volna. - Hát nem borzasztó? Úgy látszik, Isten mégiscsak fogja a jók kezét. A Felsőbb Erő, a sors, a gondviselő olykor próbára tesz minket. Lám, ő lottózott, kaparós sorsjegyet is vett, nyerni akart, de nem ment. S amikor már lemondott róla, nem számított rá, - mégis sikerült. S mert meg akarta osztani a nyereeményt, megmenekült a halál torkából.

- Isten ad és elvesz. Életet, pénzt, jövőt, mindent. Idelent olykor nem értjük, hogy mi és miért történik velünk úgy, ahogyan. Csak az világos, hogy az élet küzdelmek láncolata. S talán... az sem véletlen, ami annak látszik. Úgy tűnik, ha a Forma 1-ben nem is, de a való világban mégis díjazza valahol valaki a fair play-t!

Január 1-je... Nem sokon múltott, hogy Párizsban ő is felszálljon a halál járatára. Ám a Felsőbb Erő megkegyelmezett neki. A jótetteiért cserébe az étellel jutalmazta. S mert a keveset, amije volt, nemes közcélra feláldozta, ezért az Égi Erő őt gazdaggá tette. - Hát, nem fantasztikus? De úgy helyes, ha mindezt csak önmagában nyugtázza. Senkinek sem szabad szólnia a történekről! A mai mocskos, aljas, anyagiás örült világban úgysem értenék meg! Az ő titka marad a történeke tanulsága. Nem tartozik ez senki másra! A sok önző, gonosz, fásult, kiégett ember talán még ki is nevetné!

Vivi sokkos állapotban vitte sétálni Dorkát és Zorkát. Reszketett a keze, gombóc ült a torkában, s a sírás fojtogatta. Feldúlt volt a lelke, s kusza minden gondolata. Az járt a fejében, hogy becsületboltot nem lehet nyitni. Ám, ha az ember jó, ha valóban jóba foglalja magát, s legbelül igaz emberré, jóvá érik, akkor, a mondás szerint a jóság kölcsön jár. Alighanem ilyesmi történhetett most vele. Ha ész nélkül rohant volna, hogy a szerencsáját Buenos Airesben üstökön ragadja, már nem élne. Azt mondják, a sorsát senki sem kerülheti el. Akkor... neki talán így volt megírva.

A szomorkás, botorkálós sétából hazaérve Vivi egyfolytában a Buenos Aires-i légi katasztrófa híreit figyelte. Éhes volt, korgott a gyomra, mégsem bírt enni, csak tejeskávét ivott. Délután négykor átment a Pasaréti téri templomba és száz darab mécsest gyújtott az áldozatokért. Vagyis megvette a kihelyezett összes gyertyát, s utána imádkozott.

Múltak az órák, de még mindig nem tudott megnyugodni. Újra meg újra felidézett az emlékezetében mindent, ami az argentin sorsjeggyel összefügghetett. Végtelenül sajnálta Inést és Federicót. Még előttük állt az egész élet. Fiatalok voltak, jegyesek és boldogok. Össze akartak házasodni, családot szerettek volna alapítani. S amikor hirtelen az ölükbe pottyant a gazdagság, a jólét, amikor úgy érezhették, hogy egyenesbe jöttek, egyszer csak mindennek vége lett. Épp oly váratlanul, mint ahogyan a nyereeményük érkezett.

Múltak az órák. A tévében, s az interneten mutatták már a Buenos Aires-i, s a hozzá hasonló korábbi légi szerencsétlenségek képsorait.

- 1997. október 10-e. Felszállás közben ugyanitt kigyulladt egy Boeing 737-es hajtóműve.
- 1999. augusztus 31. Lezuhant a LAPA 3142-es járata. Lajstromszám: LV-WRZ. Hatvanöt halott, harmincnégy sebesült, harminchét túlélő. Ez a tragédia mérlege. Akik életben maradtak, azok mind a gép farkában ültek, az egyszerű turista osztályon. Nem VIP-utasok voltak.
- 2009. június 1. Az Atlanti-óceánba zuhant az Air France 447-es járata. A párizsi Charles de Gaulle repülőtérrel startoltak. Rio de Janeiróba soha meg nem érkeztek. Kétszáztizenhat utassal és tizenkét főnyi személyzettel a fedélzeten erős turbulens levegőben és zivatarban repült az Airbus A330-203-as, amelyen öt magyar állampolgár is tartózkodott. A gép eltűnt az Atlanti-óceán felett. - Borzasztó! Mind jókedvűen, derűsen, várakozásokkal telve indultak, és a célállomást soha nem érték el. - Igen, Isten ad, és elvesz... Vivi hinni akarta, hogy igazából semmi sem véletlen. Csak törvényszerű véletlen létezhet. S hogy neki, aki időkapszulát készített és levelet írt angolul a jövőnek, az utókornak, most odafentről üzentek. Valami olyasmit, hogy „jól van, lányom, jó úton jársz, csak így tovább! Mindig gondold a kedvenc gyermekkori hősödre, Nyilas Mísire! Róla vegyél példát, és te is légy jó - mindhalálig!”

IX. FEJEZET

Egy év múlva...

2022 szilveszterén Vivi végre sikeres, szerencsés évet zárt. A Margitsziget bejáratánál várta, hogy éjfél üt az óra, ahogyan szokta. Ugyanúgy Pasaréten lakik, ugyanabban a lakásban, de megvette a szomszéd tulajdoni részét, s a falakat egybe nyitatta. Így már földszinti, kertkapcsolatos is lett a Radna utcai emeletes birodalma, Dorka és Zorka nem kis öröme. A jó öreg E-osztályos, W210-es Mercedesét Maybach S-osztályú luxus autóra cserélte. Pedig a nyereség felét visszautalta Buenos Airesbe, az ottani árvaházak és kutyamenhelyek javára. Vivi jól él, éjszakánként mégis taxizik. Rájött, hogy nélkül sivar volna az élete. Buenos Airesbe azóta sem mert elutazni, de hármasan a kutyáival megnézték Londont, Párizst, Brüsszelt és elsőként Bécs is. Negyedévente külföldre járnak, - az új fekete Mercedesszel. A német juhász, és a német spicc is imádja az autókázást, a gazdiról nem is szólva.

Sir Lewis Hamilton értesült az érte készült időkapuszuláról. A Mercedes-team VIP-meghívót küldött Vivinek, így életében először a mogyoródi Hungaroringes versenyt a helyszínen, élőben láthatta. A 2022-es Abu Dhabi futamot Hamilton jelentős fölényrel megnyerte, s így megszerezte a nyolcadik VB-címét is. Michael Masi versenyigazgatót még a szezon nyitó bahreini verseny előtt leváltották. Utódja betartja a szabályokat, Max Verstappent állandóan büntetésekkel sújtják, mert mind gyakrabban szándékosan ütközik a versenytársaival. Emellett sűrűn becsapódik a gumifalakba is.

Az időkapusza továbbra is Vivi emeleti lakásának a nappalijában van, a kőkemény korsós lány szobortalapzatában.

Dia utolsó éves az egyetemen. Államvizsgáira készül, hamarosan orvos lesz. A kutyákat továbbra sem kedveli. A budai presszó-törzshelyük a megszokott, régi.

Vivi továbbra is az F1, a hírek, s a zene szerelmese. A kutyák meg a taxizás mellett. Naponta látja, hogy valóban örült a világ, s hogy Budapest tényleg a bűn fellegvára lett. A választási eredményeken nem lepődött meg. Azonban nem véletlen, hogy a maradék pénzét nem Magyarországon, hanem egy svájci bankban tartja. Továbbra is harmadik utas különvéleményen van. Szerinte Magyarország se előre, se hátra nem megy. Mély erkölcsi válságban tesped és lefelé zuhan. 2022-ben két petíciót is aláírt a kormány ellen, az emberi méltóság tiszteletben tartását és a közélet tisztaságát követelve. Vivi lendülete, temperamentuma, munkabírása még mindig a régi. Olyan, mintha nem fogna rajta az idő. Taxizás közben, éjszakánként, sűrűn hallgatja a kedvenc kazettáiról, hogy „szívbjok ellen, kisasszony, szedjen tangót!” S hogy „mindig az a legszebb perc, mit meg nem ad az élet...”

A SZERZŐ

CSURGAY JUDIT Pulitzer-díjas tv-riporter, író, újságíró, tanár. Újságíró oklevelének megszerzése mellett az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán szerzett kitüntetéses diplomát. A Magyar Televízió „Riporter kerestetik!” vetélkedője egyik győzteseként kezdte negyedszázados televíziós pályafutását szerkesztő-riporter műsorvezetőként. Kilenc ország tévétársaságai sugározták a műsorait.

Kötetei: **Ne add fel, soha!** (Riportkötet. Semic Interprint Kiadó, 1995.), **A first lady** (Regény. Novum Pro Kiadó, 2011.), **Párizs könnyei** (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.), **Hozzátok szólok!** (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.), **Ne kérdezd!** (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.), **Sasok karmai között, a hatalom vonzásában** (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Micsoda év volt ez!** (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Jagd a fedélzeten!** (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Szervusztok, gyerekek!** (Ismeretterjesztő kaleidoszkóp. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Ki a világ leggazdagabb embere?** (Mesék. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Fohász** (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.), **A smaragd szelence titka** (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Zuhanás** (Novellák. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **„La illah il Allah”** (Novellák. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Páratlan pártalan!** (Novellák. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Csodabogarak** (Novellák. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Megszállottak** (Novellák. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), **Őrült világ!** (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.)

